

DEN danske
STJERNE

December 1976 · 125. årgang · Nummer 12

Hensinger

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

December 1976

125. årgang · Nummer 12

Det øverste Præsidentskab

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

De Tolvs råd

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Rådgivende komité

Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Robert D. Hales	O. Leslie Stone

Redaktør af kirkens magasiner

Dean L. Larsen

International Magazines redaktion

Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen, medredaktør
Roger Gylling, designer

Den danske Stjernes redaktion

Jørgen Ljungström, Translation Services
Vodroffsvej 7, DK 1900 København V
Peter Berkahn, Nyt om Kirken
Porthstr. 5-7, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Tryk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Korrespondenter

Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement

Tegnes gennem wards/grensrepræsen-
tanten: 12 numre dkr. 42,00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 3120988 til Distributions
Centret, Smedevangen 9, 3540 Lyngø.
United States and Canada: \$ 8.00
(surface mail)

© 1976 by the Corporation of the Presi-
dent of The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints. All rights reserved.

INDHOLDSFORTEGNELSE

Små tjenesteydelser. Spencer W. Kimball	1
Budskap om stor glæde	2
Symbolet på Kristus. Gordon B. Hinckley	3
Mormondagbøger.	
Hun blev døbt juleaften. Steven Ray Affleck	5
En smuk solstjerne. Ivan T. Andersen	5
Så fandt vi gyngehesten. Derek Dixon	6
Giv Herren en Chance. George Albert Smith	7
Den anden halvdel af at give. Lenet H. Read	8
De kendte profeten	10
En fødselsdagsdåp. Ted Henninger	13
Jule-overraskelse på øen. Dolly Hildreth	14
Julebudskap til kirkens børn overalt i verden	16
Den rette berøring. Margaret Shauers	18
Bare for sjov	20
Hvor stor vil ikke deres glæde blive! Mario G. Echeverri	21
Vær loyal. Rex D. Pinegar	22
Vanskeligheder ved kroen. Dina Donahue	25
Spørgsmål og svar	26
Søster Kimball — Hun glæder sig over sin kaldelse som besøgsrørende. Gerry Avant	28
Kirkebygningssbiblioteket: Også en familie-kilde	29

Små tjenesteydelser

AF PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Jeg har lært, at det er ved at tjene, vi lærer, hvordan man skal tjene. Når vi er optaget af at tjene vore medmennesker, hjælper vi både dem og os selv ved at betragte vore egne problemer fra en ny synsvinkel. Når vi interesserer os mere for andre, er der mindre tid til at interessere os for os selv. Midt i det mirakel, det er at tjene, er der Jesu løfte om, at ved at miste os selv, skal vi finde os selv (se Matt. 10:39). Ikke alene „finder vi os selv“ med hensyn til at erkende vejledning i livet, men jo mere vi tjener vore medmennesker på passende måde, des mere udvikles vor sjæl. Vi bliver mere værdifulde mennesker, når vi tjener andre. George MacDonald sagde, at „det er ved at elske og ikke ved at blive elsket, at man kommer et andet menneskes sjæl nærmest“ (*George MacDonald Anthology*, London 1970). Selvfølgelig har vi alle brug for at blive elsket, men vi skal give og ikke bare modtage, hvis vi ønsker at blive fuldt udviklet og få en styrket følelse af et formål med livet.

Vi må hjælpe dem, vi prøver at tjene, til at forstå, at Gud ikke blot elsker dem, men han tænker på dem og deres behov. Gud, vor Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig sandelig ikke helt tilfældigt for et eller andet menneske på denne planet, da de åbenbarede sig for den unge mand i aronske præstedømme-alder, Joseph Smith, for at give ham instruktioner for hele menneskeheden. Nej, Herren, sagde, at denne åbenbarelse, der var omhyggeligt planlagt, skete, fordi „... jeg Herren, vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere, og derfor har jeg kaldt min tjener, Joseph Smith jun., og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger“ (L. & P. 1:17).

Gud gør ikke noget tilfældigt, men altid med et formål som en kærlig fader. I kender hans formål. Også vi har et formål med livet.

Gud er virkelig opmærksom på os, og har vogter over os. Men det er som regel gennem et andet jordisk menneske, at han opfylder vore behov. Derfor er det så betydningsfuldt, at vi tjener hinanden i riget. Medlemmerne i kirken har brug for hinandens styrke, støtte og lederskab i et samfund af troende som en enklave af disciple. I Lære og Pagter kan vi læse om, hvor vigtigt det er: „... Styrk de svage, støt de nedhængende hænder og styrk de matte knæ“ (L. & P. 81:5). Meget ofte består vore tjenestegerninger af ganske enkle opmuntringer eller af at give meget jordbunden hjælp til meget jordbundne opgaver, men hvilke vidunderlige konsekvenser kan der ikke komme af jordbundne handlinger og af små men viljebestemte gerninger! Efterhånden som kontrasterne mellem verdens veje og Guds veje bliver mere udprægede på grund af omstændighederne, vil kirkens medlemmers tro blive prøvet hårdere. Noget af de vigtigste, vi kan gøre, er at give vore vidnesbyrd udtryk i tjeneste, som derefter vil frembringe åndelig vækst, større hengivenhed og større evne til at holde budene.

Præsident Stephen L. Richards sagde for næsten 25 år siden noget, som jeg finder er en udfordring. Han sagde:

Til trods for det prosaiske og almindelige ved dette emne, har jeg, mine søskende, længe været overbevist om, at det mest udfordrende, dramatiske og vitale i vor tilværelse er det at „holde budene“. Det sætter enhver fiber i vor krop på prøve. Det er samtidig en demonstration af vor intelligens, vor viden, vor karakter og vor klogskab.“ (*Conference Report*, oktober 1950).

Der er stor sikkerhed i åndelighed, og vi kan ikke have åndelighed uden tjeneste!

Snarere end at modtage ny inspiration og åbenbaring behøver vi imidlertid meget ofte kun at ånden rusker op i vor hukommelse, om det vi allerede ved, især når det er for at blive opmuntrede til at holde budene og til at tjene andre.

Helligånden vækker vor hukommelse, såvel som vor forståelse. Så må vi gøre det, som vi allerede ved, er rigtigt — de enkle ting, det, der er lige ud af vejen, men også de særlige ting. Det er en af årsagerne til, at vi sidste dages hellige må leve på en værdig måde, så vi kan have Helligåndens indflydelse som en bestandig ledsager til at styre og lede os. Hans ledelse er langt vigtigere end teknisk evangelisk indlæring, skønt også det kan være nyttigt.

Hvis du og jeg vil være gode ledere, burde vi lejlighedsvis reflektere over egenskaberne hos dem, som har tjent, ledet og belært os. Hvis I skulle udvælge bare to eller tre mennesker, som i jeres tilværelse har øvet størst indflydelse, hvad særligt gjorde de så, der var nyttigt for jer på et kritisk tidspunkt af jeres liv?

Når I tænker over det, så vil I være tilbøjelige til at erkende, at et sådant menneske virkelig interesserede sig for jer, at han eller hun tog sig tid til at være noget for jer, eller at han eller hun lærte jer noget, som I havde brug for at vide. Tænk derpå over jeres egen opførsel, sådan som jeg gør over min, med hensyn til, om vi nu i vor egen forvaltning benytter de samme grundlæggende egenskaber. Når man genkalder sig sine erindringer, er det som regel mindre sandsynligt, at nogen vil blive husket, fordi den pågældende øvede særlig indflydelse på grund af en bestemt teknik. For det meste har en eller anden tjent og hjulpet os ved at vise os kærlighed og fortæelse, ved at tage tid til at hjælpe os og ved at vise vejen fremad ved sit eget eksempel. Jeg kan derfor ikke stærkt nok fremhæve vigtigheden af at gøre netop det samme for dem, som nu er afhængige af os, ligesom vi har været afhængige af, at andre tjente os tidligere gennem særligt lederskab og særlig belæring.

Budskab om stor glæde

Til jer, vore elskede medarbejdere i opbygningen af Guds rige på jorden og til hele menneskeheden: Må glæden ved budskabet fra engelen til hyrderne ved Betlehem blive jeres i denne juletid og gennem de mange dage, der ligger foran os.

Må I opleve glæden ved at kende virkeligheden af en opstandelse for enhver af os og muligheden for et evigt liv — altsammen formet af Fredens Fyrste.

Mest af alt ønsker vi for jer og jeres familier de velsignelser og den vedblivende lykke, som kommer ved at holde Herrens befalinger.

I sandhed — den gave, som Kristus gav os, er glæde vor verden!

Det øverste Præsidentskab

James W. Angell
W. Eldon Tanner
W. G. Romney

Symbolet på Kristus

AF ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY
fra de tolv Råd

Kirkens symbol på den levende Kristus er ikke korset men snarere vores trosfyldte tilværelse

I marts 1975 holdt vi åbent hus i Arizona-templet. Efter en gennemgribende istandsættelse, besøgte næsten en kvart million mennesker templets smukke indre. Den første dag var præster fra andre religioner indbudt som særlige gæster, og hundreder tog mod indbydelsen. Det var mit privilegium at tale til dem og besvare deres spørgsmål ved afslutningen af turen gennem templet. Jeg sagde til dem, at vi ville være glade for at besvare et hvilket som helst spørgsmål, de måtte have. Og de havde mange. Blandt spørgsmålene var det ét, der kom fra en protestantisk præst.

Han sagde: „Jeg har været gennem hele denne bygning, dette tempel, der på hovedgavlen bærer Jesu Kristi navn, men intet sted har jeg set noget kors, symbolet på kristendom. Jeg har lagt mærke til Deres bygninger andre steder, og der har jeg heller aldrig fundet et kors. Hvorfor er det tilfældet, når De siger, at De tror på Jesus Kristus?“ Jeg svarede: „Jeg er ikke ude på at fornærme nogen af mine kristne brødre, som benytter korset på deres katedralers spir og på alteret i deres kirker eller som bærer det på deres messedragt og trykker det på deres bøger. Men for os er korset et symbol på den døende Kristus, mens vort budskab er en erklæring om den levende Kristus“.

Så spurgte han: „Hvis De ikke benytter korset, hvad er da symbolet på Deres religion?“

Jeg svarede, at vore medlemmers tilværelse og levevis må blive det eneste meningsfulde udtryk for vores tro, og derved symbolet på vores gudsdyrkelse.

Jeg håber, at han ikke syntes, at jeg var smart eller selvretfærdig i mit svar, han havde ret, når han sagde, at vi ikke benytter korset, undtagen når vore feltpræster bruger det på deres uniform som kenetegn. Vores indstilling kan ved første blik synes at være en modsætning til vores erklæring om, at Jesus Kristus er nøglefiguren i vores tro. Kirkens officielle navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi tilbeder ham som vore Herre og Frelser. Bibelen er vores hellige skrift. Vi tror, at profeterne i Det gamle Testamente, som forudsagde Messias' komme, talte under guddommelig inspiration. Vi frydes ved beretningerne i Matæus, Markus, Lukas og Johannes, om Guds Søns fødsel, virke, død og opstandelse; han var Faderens enbårne i kødet. Som Paulus udtalte: „Vi skammer os ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse“ (Rom. 1:16). Med Peter bekræfter vi, at Jesus Kristus er det eneste navn „givet menneskene, hvorved vi kan frelses“ (Ap. 4:12).

Mormons Bog, som vi betragter som den ny verdens testamente, der fremsætter de profeters lærdomme, som levede i gamle dage på den vestlige halvkugle, vidner om ham, som blev født i Betlehem i Judæa, og som døde på Golgata. Til en verden, der ryster i sin tro, er den et andet mægtigt vidne om Herrens guddommelighed. Selv titelbladet, der blev skrevet af en profet, som levede i Amerika for halvandet århundrede siden, siger utrykkeligt, at den blev skrevet „for at overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig til alle folk“.

Og i bogen med vor tids åbenbaringer, Lære og Pagter, har Jesus fremstillet sig selv med disse ord: „Jeg er Alfa og Omega, Kristus, Herren; ja, jeg er ham, begyndelsen og enden, verdens forløser“ (L. & P. 19:1).

På baggrund af sådanne erklæringer og i lyset af et sådant vidnesbyrd, kan det meget vel tænkes, at mange vil spørge, som min præsteven i Arizona: „Hvis I erklærer, at I tror på Jesus Kristus, hvorfor bruger I så ikke symbolet på hans død, Golgatas kors?“

Hvortil jeg først må svare, at intet medlem af denne kirke nogensinde må glemme den frygtelige pris, som vor forløser betalte, da han gav sit liv, for at alle mennesker kunne leve — prøvelserne i Getsemane, forhånelserne ved hans retssag, den frygtelige tornekrone, der flængede hans kød, menneskehobens blodtørstige skrig foran Pilatus, den ensomme byrde, som han måtte bære på vejen til Golgata, den frygtelige pine, da naglerne gennemborede hans hænder og fødder, den feberede heds pinsel af hans lemme, der hang på korset den tragiske dag, da Guds Son råbte: „Fader, tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør“ (Lukas 23:24). Dette var korset, torturinstrumentet, det frygtelige apparat, der var beregnet på at skulle tilintetgøre Fredens Mand; den frygtelige gengæld for hans mirakuløse gerninger ved at helbrede de syge, få de blinde til at se, oprejse de døde. Dette var det kors, på hvilket han lidende hang og døde på Golgata's ensomme høj.

Vi kan ikke glemme det. Vi må aldrig glemme det, for her gav vores Frelser, vores Forløser, Guds Son, sig selv som

et stedfortrædende offer for enhver af os. Men mørkets tristede den aften for den jødiske sabbat, da hans livløse legeme blev taget ned og begravet i en lånt grav, fjernede håbet selv hos de mest trofaste og oplyste af hans disciple. De var bedrøvede, ude af stand til at forstå hvad han tidligere havde fortalt dem. Død var den Messias, som de havde troet på. Borte var deres Mester, mod hvem de havde rettet al deres længsel, alt deres håb. Han, som havde talt om evigtvarende liv, han, som havde oprejst Lazarus fra graven, ham var døde. Nu var enden kommet på hans sorgfyldte, korte liv. Det liv havde været som Esajas for længe siden havde forudsagt: Han blev „ringeagtet, skyet af folk, en smerternes mand ...

... han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham" (Esajas 53: 3,5). Nu var han borte.

Vi kan kun gætte os til deres følelser, som elskede ham, medens de gruede de over hans død i de lange timer under den jødiske sabbat, der holdes på en lørdag.

Og så kom ugens første dag, Herrens sabbat, som vi er kommet til at kende den. Til dem, der kom til graven, nedbøjede af sorg, erklærede den vagthavende engel: „Hvorfor søger I den levende blandt de døde?" Og han fortsatte:

„Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt" (Matt. 28:6).

Her var det største mirakel i menneskehedens historie. Tidligere havde han sagt til dem: „Jeg er opstandelsen og livet" (Johs. 11:25). Men de havde ikke forstået. Nu vidste de. Han var død i mismod og smerte og ensomhed. Nu opstod han på den tredje dag i magt og skønhed og liv, førstegrednen af alle, som sov.

Forsikringen for alle mennesker fra alle tider om, at „ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus" (1. Kor. 15:22).

På Golgata var han den døende Jesus. Fra graven kom han som den levende Kristus. Korset havde været den bitre frugt af Judas' forræderi, slutningen på Peters fornægtelse. I modsætning her til blev den tomme grav vidnesbyrd om hans guddommelighed, forsikrin-

gen om evigtvarende liv, svaret på Jobs ubesvarede spørgsmål: „Når en mand dør, mon han da skal leve op igen?" (dansk oversættelse 1871).

Når han nu var død, kunne han være blevet glemt, eller højest husket som en af de mange store lærere, hvis liv er opsummeret i nogle få linier i de historiske beretninger. Nu, hvor han var opstået, blev han Livets Mester. Nu kunne hans disciple synge med Esajas: „Hans navn skal være: Uverfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste" (Esajas 9:6)

Opfyldt var Jobs forventningsfulde ord: „Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarende stå frem.

Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud, hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se, ingen fremmed! Mine nyner forgår i se indre!" (Job 19:25-27).

Som sandt var, råbte Maria „Rabbi" (Johs. 20:16), da hun så den oprejste Herre, for han var sandelig mester nu, ikke blot i livet, men også over døden selv. Borte var dødens brod, brudt var gravens sejr. Den frygtssomme Peter var blevet forandret. Selv den tvivlrådige Tomas erklærede i oprigtighed og ærbødhed og erkendelse: „Min Herre og min Gud!" (Johs. 20:28) „Vær ikke vantro, men troende" (Johs. 20:27) var Herrens uforglemmelige ord ved den vidnuderlige lejlighed.

Derpå kom åbenbarelsen for mange, deriblandt, som Paulus fortæller „over fem hundrede brødre på én gang" (1. Kor. 15:6).

Og på den vestlige halvkugle var der andre får, som han tidligere havde talt om. Og folket dér „hørte en røst, som om den kom fra himlen ... Og den sagde til dem: Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.

... Og de så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem ...

Og han strakte hånden ud og talte til folket og sagde:

Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden ...

Stå op og kom han hen til mig." (3. Nephi 11:3, 6, 8:10, 14).

Derpå følger i denne smukke beretning

mange ord om den opstandne Herres virke blandt folket i det gamle Amerika.

Og nu tilslidst er der mange mennesker i vor tid der har vidnet, for han kom igen for at åbne denne uddeling af tidernes profeterede fylde. I et strålende syn viste han — den opstandne, levende Herre — og hans Fader, Himlens Gud, sig for en ung profet, for påny at genoprette evangeliets evige sandhed. Derpå fulgte en sand „sky af vidner" (Hebr. 12:1), og den unge mand, som modtog dette — Joseph Smith, vor tids profet — erklærede med oprigtige ord: „Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det seneste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens enbørne, at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre af Gud" (L.&P. 76:22-24).

Hertil kan tilføjes millioner af andres vidnesbyrd, som ved Helliggåndens kraft har båret og nu bærer højtidelige vidnesbyrd om hans levende virkelighed.

Det vidnesbyrd er blevet deres trøst og deres styrke.

Og derfor, fordi vor Frelser lever, bruger vi ikke symbolet på hans død som symbol for vores tro. Men hvad skal vi da benytte? Intet tegn, intet kunstværk, ingen gengivelse er tilstrækkelig til at udtrykke herligheden og det vidunderlige ved den levende Kristus. Han fortalte os, hvad symbolet skulle være, da han sagde: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Johs. 14:15).

Som hans disciple kan vi ikke gøre noget ondt eller forlorent eller uhøvisk uden at besmitte hans billede. Vi kan heller ikke gøre noget godt og smukt og velgørende uden endnu stærkere at indbrænde symbolet på ham, hvis navn vi har påtaget os.

Og således må vor tilværelse blive et betydende udtryk, symbolet på vor erklæring af vort vidnesbyrd om den levende Kristus, den evige Søn af den levende Gud.

Så enkelt er det, mine brødre og søstre, og så dybsindigt, og vi gør bedst i aldrig at glemme det.

Mormondagbøger

Hverdagsoplevelserne i efterlevelse af evangeliet og kærlighed til Herren er indprentet i enhver sidste dages helligs hjerte. De er enhvers historie. Del med andre medlemmer af kirken de oplevelser, som har styrket jeres vidnesbyrd: besvarede bønner, præstedømmets velsnelser, kærlige familiemedlemmers og venners inspiration, belønningerne ved at arbejde i kirkens hjælpeorganisationer. Send dem til Den danske Stjerne, Vodroffsvej 7, 1900 København V.

Hun blev døbt juleaften

AF STEVEN RAY AFFLECK

Min ven og jeg begyndte det, som vi kalder „Nye-naboer“-programmet, hvor vi henvendte os til folk, som for nylig var flyttet hertil, for at byde dem velkommen til nabolaget og finde ud af, om vi kunne lære dem noget om kirken. I vort arbejde med dette program traf vi en dame fra England og hendes familie. På det tidspunkt var hendes mand i Vietnam. Hun var meget interesseret i at lære noget om kirken, men absolut kun ud fra et pædagogisk standpunkt. Vi talte med hende i omkring fem uger, og på det tidspunkt havde hun et stærkt ønske om at bringe sin familie på fire medlemmer ind i kirken. Men for at kunne gøre det, måtte hun have sin mands tilladelse.

En dag kort før jul sagde hun til mig: „Ældste Affleck, den bedste julegave jeg kunne få ville være at blive døbt ind i kirken, modtage den Helligånd og få min familie døbt.“ Den dag, den 22. december, skrev hun et brev til sin mand og fortalte ham om kirken og bad om tilladelse til at blive døbt. Den næste aften blev vi ringet op af denne kvinde. Hun kunne ikke vente med at fortælle os nyheden. Samme eftermiddag havde hun fået et brev fra sin mand, hvori han skrev: „Leslie, jeg har fundet det mest vidunderlige! Det betyder mere for mig i dette liv end noget andet. En ung mand i min afdeling er mormon, og han tog mig med til et møde her i Saigon. Jeg har sluttet fig til mormonkirken.“ Derefter fortsatte han mere detaljeret om, hvordan hun kunne komme i kontakt med ældsterne.

Hvilken vidunderlig velsignelse havde denne familie ikke modtaget! Hun blev døbt juleaften.

Når jeg nu læser min dagbog, kommer jeg til at tænke på, hvor megen hjemve jeg havde den jul, men også hvor taknemmelig jeg var for de dåbshandling, vi udførte og for Herrens Ånd, som ledede os.

Steven Ray Affleck skrev denne historie, mens han gik på Brigham Young universitetet, baseret på en oplevelse i Great Lakes Mission. Han og hans hustru, Karin født Loch-head, bor i Donver i staten Colorado og har tre børn.

En smuk sølvstjerne

AF IVAN T. ANDERSON

Da de allierede styrker for alvor trængte ind i Tyskland, var det min militærpoliti-afdelings opgave at tage fanger fra frontlinierne og anbringe dem i primitivt opførte barakker. Jeg vil aldrig glemme den 24. december 1944 og den tyske krigsfange, der hjalp til at gøre den så uforglemmelig for mig.

Det var en bitter kold aften, og jeg var på vagt sammen med andre for at bevogte mere end tolv hundrede tyske fanger. At sige at vi var en gruppe mænd med megen hjemve vil være en mild måde at udtrykke sig på. At det var juleaften bidrog kun til den nedtrykte sindsstemning.

En af os, en mand fra Smoky Mountains i staten Tennessee, holdt længe nok op med at puste på sine frosne fingre til at sige:

„Hvilken kold og trist juleaften! Bare fordi vi befinder os herude, betyder det da ikke, at vi ikke kan gøre noget ved det. Jeg går og prøver at finde et træ.“

„Glem det!“, sagde den anden. „Der er ingen træer her. Og desuden har vi ikke noget at pynte det med.“

Men han var ikke sådan at tage modet fra. „Smoky“ gik ud i mørket og vendte senere tilbage med et usselt udseende træ.

„Kalder du det dér for et juletræ?“, fortsatte vores pessimist. „I Texas ville vi synes, det var en busk, og pløje det ned.“

Med sin positive indstilling begyndte Smoky at pynte sit træ med ting, lavet af indpakningspapir, chokoladeomslag og lignende.

Nogle af de mænd, som ikke havde vagt ved barakken, begyndte at hjælpe vores ivrige ven med hans tilsyneladende umulige opgave.

Mens vi arbejdede, hørte jeg pludselig en stemme, der råbte til os fra barakken: „Amerikaner, amerikaner.“

Jeg vendte mig om mod barakken og så en tysk fange, som med den ene hånd gennem pigtråden vinkede ad mig.

Denne fange havde lavet en smuk sølvstjerne af tyggegummi-sølvpapir, og det var et virkelig kunstværk. Han lagde stjernen i mine hænder og pegede på toppen af vores træ. I håb om, at han kunne tale noget engelsk, sagde jeg: „Den stjerne er så kunstfærdig lavet, er du professionel kunstner?“

Ved synet af hans forbavselse stod det mig klart, at han ikke talte mere engelsk, end jeg talte tysk, så jeg tog hans gave og anbragte den i toppen på vores træ.

„Det må jeg sige“ begyndte vores tvivler igen. „Jeg kan ikke lide at indrømme det, men den busk begynder virkelig at se ud som et rigtigt juletræ. Jeg skulle måske hellere have holdt mund, hva? „Smoky?““ (Og det var alle vi andre mænd enige med ham.)

Som vi nu gjorde træet færdigt, begyndte vi at synge jule-

salmer, og jeg lagde mærke til, at mange af fangerne stemte i, da vi kom til „Stille nat“.

De sidste toner døde hen i natten, da jeg hørte den samme stemme kalde igen: „Amerikaner.“

Denne gang havde fangen begge sine hænder strakt ud gennem pigtråden.

Jeg nærmede mig igen meget forsigtigt med riflen parat, og påny forbadsvæde jeg over, hvad han havde i hænderne.

Den tyske billedhugger havde lavet kunstfærdige figurer af Josef, Maria og Kristusbarnet. Han pegede hen under træet, idet han gav mig dem.

Jeg nikkede som tak og anbragte forsigtigt de fine figurer dér, hvor han havde antydnet det. Idet jeg anbragte den lille Kristus-figur, der var lavet af en pind og med megen dygtighed dækket med sølvpapir, syntes lyset fra vores bål af give den et himmelsk skær. Jeg tænkte på, hvor langt vi havde fjernet os fra Jesu lære og følte tårerne strømme fra mine øjne.

Idet jeg så hen mod barakken, opdagede jeg, at fangen stadig stod ved pigtråden, så jeg skyndte mig derhen, smilede og trykkede ham varmt i hånden.

Han gengældte mit smil, og ildskæret fangede tårerne i hans øjne.

Efter krigens afslutning har jeg mange gange tænkt på denne tyske krigsfange.

Vort møde var kort. Vi var to skibe, der passerede hinanden i natten, og alligevel føler jeg, at denne mand ville give mig ret i, at vort eneste håb om en varig fred i verden vil være at vende tilbage til belæringerne fra den lille figur, som han så smukt formede den kolde december aften. En ting er sikker: Hvis vi elsker Herren, vil vi også have omsorg og virkelig interesse for alle mennesker — de to ting kan ikke adskilles.

Gengivet med tilladelse fra „Deseret News“, 24 dec. 1970. Ivan T. Anderson, der arbejder på Hill Air Force basen i Utah, har ofte tænkt over, hvad der videre skete med denne tyske krigsfange. Historien er skrevet af hans kone Jettie Jakob Anderson, lærer i engelsk og talekunst. De har to børn.

„Så fandt vi gyngehesten“

AF DEREK DIXON

Der var meget stille i huset. Min kone og vore tre teenage døtre var taget på januar-udsalg for at sikre sig nogle gode tilbud i tøj. Jeg sad alene i en dyb lænestol med en god bog på skødet og betragtede den snedækkede græsplæne, hvor vi fjorten dage tidligere havde fundet gyngehesten. Jeg huskede disse ti hektiske dage før jul, hvor en enkel familie-hjemmeaften-afgørelse havde åbnet så mange hjertes i, hvad der syntes at have været en hårdhjertet by.

Vi havde sunget, og vi havde bedt. Og da Wendy med sine tolv års visdom havde sagt: „Julen er ikke, som den plejer at være, vel? Der plejer at være sådan en glad stemning i huset, varm og hyggelig og tryk, men jeg kan ikke føle det mere.“ De andre stemte i med deres bemærkninger, og et

bestemt mønster syntes at forme sig. De sidste par års julehøjtidder var mislykkedes på grund af for megen spising, for megen hængning over fjernsynet, for megen ståhej over småting, for mange sene sengetider, som krævede søvn langt op ad næste dag og alt for megen selv-optagethed.

Og det så ud til, at den tilstundende jul ville blive på samme måde — en åndelig og familiemæssig fiasko. Dagene ville gå, og vi ville igen have den forfærdelige, tomme, flade fornemmelse. Var der ingen anden måde at fejre julen på i vort hjem? Ingen anden måde at genfange den virkelige julestemning?

Der opstod en pause i familierådet, og så begyndte min kone at fortælle os om nogle unge patienter i skolen for åndeligt retarderede børn, hvor hun arbejdede som fysioterapeut nogle timer hver uge. Hun talte om følelsesmæssig nedtrykthed, om uinteresserede forældre, om frygtelig fatigdom i mange hjem, om at blive glemt, fordi „åndeligt retarderede børn jo kun slår ting i stykker, ikke sandt?“ og om små hænder, som var tomme, når julegaver skulle pakkes ud . . .

Min kone foreslog, at vi som familie skulle samle legetøj sammen til de glemte børn i den skole. Alle støttede det forslag.

Den næste dag satte vi planen igang. Vi forklarende vore venner om børnene i skolen og spurgte dem om de ønskede at give nogle små gaver.

Vi fik nogle få hårde øjekast og nogle halve løfter — og udrov det ingenting. Vi var for nyligt flyttet ind i nabolaget og havde fået at vide, at det var et uvenligt sted, fuld af tilsyneladende materialistiske, hårdhjertede mennesker. Dette syntes at være mere end rigtigt.

Skuffet over de udeblevne bidrag, bestemte vi os til i det mindste selv at yde et bidrag. Og de næste par aftener satte vi os efter aftensmaden til at lave små dukkesenge af krydsfiner og pap, dem malede vi derefter i stærke farver. Min kone syede små madrasser og tæpper. Kokkenet begyndte at ligne et lilleput-militærforsyningsdepot! Vi lavede seks senge ialt.

Der kom stadig ingen gaver fra nogen andre. Men vi bad fortsat om hjælp. Og nu var der kun seks dage til jul.

Den femte dag fandt vi en gyngehest stående på græsplænen, skinnende i solskinet. Manken var noget slidt men stolt oprejst, og hestens øjne fulde af kamplyst med ørerne dirrende af kampbrød og geværlid. På græsset ved siden af stod en papkasse fuld af forskelligt legetøj. Hvordan ant det var kommet, er til dato et mysterium for os. Og alligevel syntes det at være tegn, for den samme dag begyndte folk at komme til vores dør med gaver til de glemte børn i den skole.

En fjern nabo, ugift og ensom, øjensynlig en meget stivnet det mand, som ikke engang var blevet bedt om at give noget, gik over vejen for at standse min kone og sige:

„Hør nu her, jeg har ikke ret mange penge. Men jeg har samlet på små legetøjsbiler i tændstikpæsker. Jeg får dem ved benzintanken. Hver gang jeg køber 6 gallon benzin, giver de mig en ny vogn. Jeg har 20 af dem. Og indtil nu er der aldrig nogen, der har bedt mig hjælpe med sådan noget som dette her, så jeg vil gerne yde min skærv nu. Jeg vil

bringe bilerne over til Deres hus imorgen aften, og så kan De være julemanden på mine vegne

„Jeg har ikke ret mange penge; men jeg har samlet på små legetøjsbiler i tændstikæsker . . .“

Og han vendte sig bort for at skjule sin fløvhed. Men da næste aften kom, var han der med sine 20 små biler.

En endnu større overraskelse ventede mig på mit kontor. Der ventede en ung mand, opvokset i Londons rå East End — en mand med fordomme og et ilters temperament, og over for hvem mine forsøg på at efterleve min religion var som et bløgende flag mod en tyr. Men den dag kom han til mig og sagde:

„De og jeg er vist ikke de bedste venner — ja, jeg ville ikke engang hjælpe Dem ned til enden af gaden, selvom De havde brækket tæerne, men med de børn i skolen er det noget andet. Jeg kan se deres ansigter for mig, hver gang jeg lukker øjnene. Ginny og jeg har talt om dem og spekuleret på, hvordan vi kunne hjælpe. Og vi har bestemt os til at give det bedste, vi har. I min fritid har jeg lavet flyvemaskinemodeller. Vi hænger dem op i loftet derhjemme og har på den måde altid lejlighed til at beundre dem. Men udover det gør de ingen nytte, så vi kunne tænke os at give dem. Og hvad betyder det, om børnene slår dem i stykker, når de leger med dem? En times fornøjelse for sådan et barn er nok værd tabet af nogle få modeller for os.“

Samme eftermiddag kom han med et stort udvalg af model-flyvemaskiner.

Da jeg kom hjem den aften, havde min kone og børn lignende oplevelser at berette om — om generte fremmede og generose fjender — og også om venner — som allesammen var plaget af syner, hvori de så de tom-hændede børn; vores dagligstue var overfyldt med deres gaver.

Den næste dag kom skolens „rugbrød“ og hentede alle gaverne. De blev afleveret til skolebestyrerinden for at blive fordelt til børnene. Og det var så det

Ingen af dem, der gav noget, bad nogensinde om eller modtog nogen form for erkendelse eller tak. På skolen vidste kun bestyrerinden, hvorfra gaverne var kommet. Resten var tavshed.

Men som jeg sidder her i tussmørket efter jul, tænker jeg på, om Ånden, som gennemtrænger vort hjem, også påvirker hjemmene hos dem, der bidrog. For vi har som familie igen i tjenestegæringen fundet den virkelige julestemning. Selv husets vægge ånder kærlighed og ro.

Og som vinterdagen nærmer sig sin afslutning, og de kolde stjerner kikker herned, medens sneen på græsplænen reflekterer lyset fra mine vinduer tænker jeg på universets sande væsen. For af dette lille jule-mirakel har jeg lært, at enhver af menneskets gerninger når ud i universet. Hjul drejer, gear knager, evigtværende balancer sættes igang, og jorden forandres ved de små ubemærkede venligheder, som ikke har nogen som helst betydning for nogen jordisk historiker.

Broder Dixon er præsident over Brighton gren i Crawley distrikt, England South mission.

Stjernen 125 år

I „Skandinaviens Stjerne“ September 1946 fandtes følgende artikel:

„Giv Herren en Chance“

Af Præsident George Albert Smith

Jeg husker, at jeg en Dag blev tilskyndet til at sige til en Missionær, som skulde rejse til en vis By, hvor de ikke vilde lade os holde Friluftsmøder:

„Nu, husk at give Herren en Chance. Du skal anmode om en Gunstbevilling. Giv Herren en Chance. Bed ham om at aabne Vejen.“

Den unge Mand rejste til denne By; gik op paa Borgmesterens Kontor og spurgte, om han kunde komme til at tale med ham. Han vilde spørge, om de ikke kunde forandre denne Regel.

Da han kom derop, erfarede han, at Borgmesteren ikke var i Byen. Den unge Mand kom ud fra Kontoret, saa ned gennem Gangen og saa en Dør i Enden af denne „Overassistentens Kontor“. Han tøvde et Øjeblik, og noget sagde til ham: „Giv Herren en Chance.“ Han spadserede ind paa Overbetjentens Kontor og fortalte ham, hvad han var kommet for. Da han var færdig, sagde Manden:

„Naa, hvilket Gadehjørne kunde De tænke Dem?“

Han sagde: „Jeg kender ikke denne By saa godt som De. Jeg vilde ikke bede om et Hjørne, der ikke vilde være ønskeligt, eller hvor vi vilde standse Trafikken. Vilde De have noget imod at gaa med mig og udvalge et Hjørne?“

Nu, tænkt Dem en Missionær, som beder en af Byens øverste Embedsmænd om at finde et Hjørne for sig, hvor Evangeliet kunde blive prædikeret:

Overassistentens svarede: „Ja, jeg vil gaa med Dem.“

I Lobet af et Kvarter havde de fundet et af de bedste Gadehjørner i Byen, og Missionæren havde faaet Tilladelse til at prædike Jesu Kristi Evangelium, hvor det ikke var blevet prædikeret paa Gaderne siden før den Krigen. (Dette var efter den første Verdenskrig.)

Jeg husker et andet Tilfælde af lignende Natur. Ældste John A. Widstoe havde en bemærkelsesværdig Oplevelse, som De sandsynligvis har læst om, da han var i Skandinavien og fandt en hel Samling af genealogiske Optegnelser i en lille Forretning i en Sidegade, som han følte sig tilskyndet til at besøge, uden han dog vidste hvorfor. Ejermændene havde ingen Brug for dem, og han købte dem for en meget rimelig Sum. Det var uvurderlige skandinaviske Slægtregistre, men havde han ikke bedt om det, og havde han ikke søgt efter dem, og havde han ikke adlydt Aandens Tilskyndelser, vilde han ikke have fundet dem. Men disse særlige Optegnelser kunde ikke være blevet erholdt af os paa nogen anden tænkelig Maade.

Herren har sin egen Maade at udføre de Ting paa, som vi ikke er i Stand til at gøre, og han beder os aldrig om at gøre noget, uden at han samtidigt gør det muligt for os. Dette fortalte han os gennem Nephi. Han vil ikke forlange noget af os, uden at han bereder en Vej til Opfyldelsen deraf.

„Og det skete, at jeg, Nephi, sagde til min Fader: Jeg vil gaa og gøre det, som Herren har befalede; thi jeg ved, at Herren giver ikke nogen Befaling til Menneskenes Børn, uden han bereder en Udvej for dem, saa de kunne udføre de Ting, han befaler dem.“ (1. Nephi 3:7)

Hvis der er noget, som Herren beder Dem om eller forventer, at De skal gøre, og De ikke ved, hvordan De skal kunne gøre det, gør Deres Bedste. Prøv at opfylde det efter bedste Evne, hav Tillid til Herren, giv ham en Chance, og han vil aldrig svigte Dem.

Den anden halvdel af at give

AF LENET H. READ

For nogle år siden lagde en hjælpeforenings-præsident mærke til, at hun i løbet af hendes periode som funktionær i hjælpeforeningen, blev mindre opmærksom på sin mands behov for hende. Så blev hun alvorligt syg. Hun blev fuldstændig afhængig af ham i alle livets nødvendigheder, inkluderende at blive madet og badet.

Denne oplevelse havde stor indvirkning på hende. Hun havde ydet så megen af sin tid i tjeneste for andre, at det ikke var let for hende at acceptere den nye afhængighed, og hun ville have undgået den, hvis hun havde kunnet. Alligevel er hun taknemmelig over, at hun af omstændighederne blev tvunget til at være afhængig af andre for at få opfyldt sine behov, for hun var kommet igennem en kritisk situation med en dybere og fornyet kærlighed til dem.

At forblive uberørt over for vort behov for andre er en fare, som vi alle står over for. Paulus advarede mod denne fare i sit brev til de tidlige hellige i Korint. Han lærte dem, at ethvert medlem har en vigtig gave at bidrage med til hele kirken medlemsstabs velbefindende. Han var også omhyggelig med at fremhæve, at ethvert medlem burde se og erkende sit behov for alle andre medlemmer.

„Øjet kan ikke sige til hånden: ‚Dig har jeg ikke brug for,‘ ej heller hovedet til fødderne: ‚Jeg har jeg ikke brug for.‘“ (1. Kor. 12:21)

Herren havde til hensigt, at der til alle skulle komme et større kærlighedsbånd:

„... for at der ikke skulle være splid i legemet, men lemmerne have samme omsorg for hverandre. Når et lem lider, lider alle lemmerne med; når et lem bliver hædret, glæder alle lemmerne sig med. Og I er nu Kristi legeme og hver for sig hans lemmer.“ (1. Kor. 12:25-27)

For at vi kan ydmyge os, og kærlighedens bånd blive stærkere hos os, bør vi acceptere den dobbelte oplevelse det er at tjene og at blive betjent.

Eksempler på disse dobbelte elementer findes på ethvert område af evangeliet. De viser sig i præstedømmets ordnansers gennem at „blive døbt“ og ved „at døbe“, gennem „at blive ordineret“ og ved „at ordinere“. De findes i den

måde, hvorpå evangeliet spredtes rundt på jorden, for Herren arrangerede det med vilje således, at evangeliet først skulle gives til jøderne, som derpå ville administrere det videre til ikke-jøderne. Men i de sidste dage er mønstret blevet vendt. Ikke-jøderne tjener nu jøderne med hensyn til Kristi ord, og jøderne bliver derved modtagerne.

Begge elementer findes også i forholdet mellem mand og kvinde. Selvom mange opgaver deles ligeligt mellem dem, er der for hver vedkommende en særlig velsignelse, som den anden behøver. De endelige ansvarsbyrder ligger stadig hos præstedømmet. Enhver kvinde ydmyger sig ved at modtage mange velsignelser fra de hænder, som bærer præstedømmet. Alligevel ydmyges også manden i Guds plan, for det er kun gennem en kvindes administration, at han er blevet velsignet med livet, både sit eget og sine børns. Kunne der udtænkes en klogere plan, hvor både mand og kvinde tjener og bliver betjent, end en plan, der skænker præstedømmet til manden og moderskabet til kvinden? Og kunne der tænkes en bedre måde at styrke kærligheden end gennem de fælles behovsbånd?

Det er også behovet, der er nerven i den virkelige kærlighed til Kristus. Selvom vores tjeneste er nødvendig for at opnå ophøjelse, er den utilstrækkelig, medmindre vi accepterer hans sonoffer.

Vi ved, at Herren, gennem det meste af sit liv, administrerede andres behov. Men måske har vi tænkt mindre over de tilfælde, hvor han ydmygt bøjede sig under andres administration.

Han kendte til fødsel gennem en jordisk kvinde, og blev passet og plejet og oplært af den kvinde.

Selvom han var syndfri, blev han døbt af en jordisk mand. Han tillod en anden at salve sig til sin begravelse.

Kristus accepterede andres enkle administration gennem hele sit hverdagsliv. Han opholdt sig, spiste og sov i andres hjem. Selv hans begravelsessted var lånt. Han ydmygede sig ved at modtage meget fra andres hænder, ligesom han ydmygede sig selv ved at tjene andre.

Et fremragende eksempel findes i det sidste måltid. Der

demonstrerede Kristus principperne for tjeneste, da han knælede ned og vaskede sine disciples fødder. Men medens han lærte dem tjenestegering, belærte han dem også om at modtage. Peter, der reagerede som vi også ofte gør, når folk prøver at betjene os, trak sig tilbage, idet han sagde: Aldrig i evighed skal du tvætte mine fødder."

Som svar advarede Kristus: „Hvis jeg ikke tvætter dig, har du ikke lod og del sammen med mig.“ (Joh. 13:8)

Vi har et betydningsfuldt behov for at bøje os under Frelserens administrering ... og under alle dem, som i retfærdighed vil tjene os i hans navn.

Udfordringen er at modtage med ydmyghed og oprigtig påskønnelse for det offer, som andre yder for at give os en gave. Vi har behov for at lære at modtage en gave med almindelig respekt for os selv og for giveren, og først og fremmest huske, at enhver gave i yderste led kommer fra Skaberen af alle ting. Hvis både gaver og modtageren fuldt ud erkender den sandhed, vil resultatet helt sikkert vise sig i kærlighedsydelser . . . til andre menneskelige væsener og til vor fælles Fader.

En af mine egne befordrende lektier, med hensyn til at lære at modtage, hændte, da jeg blev bedt om at virke som besøgs lærerinde sammen med en søster, der havde haft et hjerteanfald. Hendes højre arm og ben var lammet. Ved hjælp af en krykke og skinner kunne hun gå, men kun med betydelig vanskelighed på skrånende eller ujævn overflade. Det var også ganske svært for hende at tale og blive forstået. Og skønt det var forbløffende, hvad hun kunne gøre, så var der dog meget, hun ikke kunne klare.

Til at begynde med syntes vort kammeratskab håbløst ensidigt. Det var nødvendigt for mig at udføre al kørsel, at hjælpe hende ind i bilen, og at lede hende op og ned ad trapper. Byrden at skulle give lektien og føre al samtalen faldt på mig, skønt hun af og til var i stand til at tilføje noget.

Så skete der noget mærkeligt. På grund af et mindre uheld, kunne døren ved førerens side ikke længere åbnes. Den eneste måde at komme ind på eller ud fra førersædet var

gennem døren ved passageren. På grund af dette kom jeg, den stærke, til at blive afhængig af den svagere.

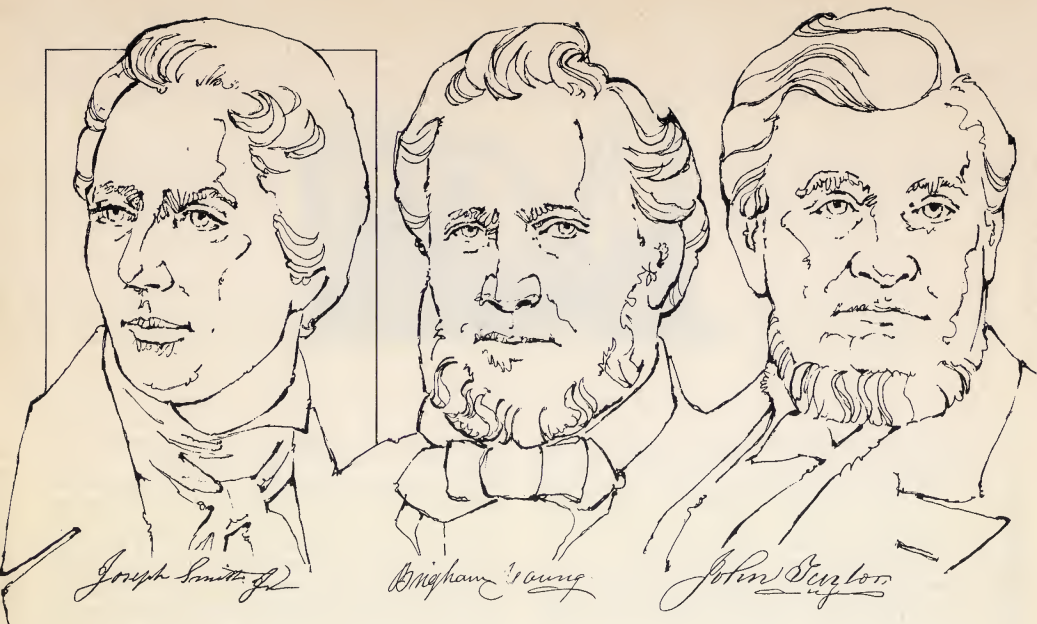
Mens jeg hjælpeløst måtte sidde og vente, arbejdede hun alene med sin venstre arm og krykke besværligt på at åbne den tunge dør for igen ved næste hus at lukke den. Det var så nedslående, at jeg engang bestemte mig til at klatre over bagsædet for at komme ud. Men det var ikke særlig praktisk med kjole på, så jeg måtte finde mig i at lade hende udføre denne kamp for min skyld. Og alligevel kom vi på grund af dette mærkelige dilemma hinanden meget nærmere. Hun havde brug for mig, og nu havde jeg brug for hende. Denne lille, fysiske afhængighed var kun én manifestation af de mange uhåndgribelige gaver, som jeg modtog fra hende i løbet af vort samarbejde. Det er rigtigt, at hun under vore lektier, ikke var i stand til at sige meget eller udføre nogen fysisk assistance til de trængende søstre på vores liste. Men alligevel overtog hun mere end én gang ledelsen af faste og bøn for visse søstre, der havde brug for åndelig styrkelse.

Da Malakias spurgte, om nogen ville bedrage Gud, henviste han til tiendebetaling. Men der er også en anden måde at bedrage Gud. Enhver værdig person afspejler en del af Guds herlighed gennem en eller anden gave eller velsignelse. Når vi afslår, hvad andre har at tilbyde os, afslår vi i virkeligheden den del af Guds herlighed, som deres gave reflekterer.

Når vi afslår hans tjenere, afviser vi også ham, uden hensyn til om den tilbudte velsignelse er åndelig eller materiel.

Hvor meget klogere ville vi ikke handle ved at lytte opmærksomt til Pauli råd: at tænke på kirken som Kristi legeme, at tænke på hvert enkelt medlem som en nødvendig, fungerende del af legemet, og derefter oprigtigt betragte hvert enkelt medlem således: „Hoved, jeg har brug for dig. Fødder, jeg har brug for jer. Øjne, jeg har brug for jer. Hænder, jeg har brug for jer . . . “

Lenet Hadley Read, husmoder og moder til fem børn, er for nylig flyttet til Tulsa i Oklahoma.

De kendte profeten

Adskillige sidste dages profeter har kendt Joseph Smith. Nogle, som Brigham Young, kendte ham som en ven, nabo og vejleder. Til andre kom han i drømme og syner, som tilfældet var med Wilford Woodruff. Og til alle har han givet trøst og inspiration til at lede Kristi kirkes arbejde.

Den respekt og beundring, hvormed de andre profeter har karakteriseret Joseph, afslører en hel del om den unge leder.

Joseph karakteriserede sig selv med disse ord:

„Jeg er som en uhyre, utilhugget sten, der ruller ned fra et højt bjerg; og den eneste afslibning, jeg får, er når et eller andet hjørne bliver gnedet af ved at komme i berøring med noget andet,

og med forøget styrke slår imod religiøs forblindelse, præstelist, sagførerkneb, lægefif, løgnagtige redaktører, bestikkelige dommere og nævninge og ménsvorne embedsmænds myndighed, der støttes af pøbelhove, gudsbespottere, tøjlesløse og fordærvede mænd og kvinder — hele helvede, der her og der slår et hjørne af. Således til jeg blive en glat og sleben pil i den Almægtiges kogger ...“ (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, side 364-65)

Brigham Young talte ofte om sin store forkærlighed for profeten, og han døde med profetens navn på læberne. Nogle få klassiske udpluk fra hans taler viser hans kærlighed til og beundring for Joseph:

„Jeg ærer og tilbeder Joseph Smiths

navn. Jeg glæder mig over at høre det; jeg elsker det. Jeg elsker hans lærdomme.“ (*Journal and Discourses*, 13. bind, side 216)

„Når jeg så Joseph, bragte han billedligt talt Himlen ned på jorden; og jorden løftede han op og forklarede åbent, ligefremt og enkelt om det, der hører Gud til; og det er skønheden ved hans mission.“ (*JD*, 5. bind, side 332)

„Hvis Jesus lever og er verdens Frelser, så er Joseph Smith en Guds profet og dvæler i fader Abrahams skød. Selvom de har slået hans legeme ihjel, lever han dog og ser sin Faders åsyn i Himmelen; og hans klædning er så ren, som englenes, der omringer Guds trone; og intet menneske på jorden kan sige, at Jesus lever og samtidig be-

Redaktørens bemærkning: I december mindes vi også profeten Joseph Smiths fødselsdag – 23 dec. 1805.

nægte min påstand om profeten Joseph Smith." (GD. 1. bind side 38)

John Taylor var i det rum, hvor pøbelen brød ind for at dræbe profeten i Carthage fængslet. Til trods for at han blev såret, kom han sig dog og blev senere kirkens tredje præsident. Han kendte Joseph, medens han levede, overværede hans død og giver en meget særpræget hyldelse til profeten:

"Jeg vidner om, at jeg har kendt Joseph Smith i årevis. Jeg har rejst sammen med ham. Jeg har været sammen med ham privat og offentligt. Jeg har arbejdet sammen med ham i alle slags råd. Jeg har hundredvis af gange lyttet til hans offentlige belæring og hans råd til sine venner og medarbejdere af mere privat art. Jeg har været i hans

hjem og set, hvordan han optrådte overfor sin familie. Jeg har set ham stillet for sit lands domstole og set ham blive frikendt med ære og renset fra ondskabsfuld sladder og onde for-dærvede menneskers intriger og falske beskyldninger. Jeg var med ham, da han var i live og med ham, da han led martyrdøden i Carthage fængslet for en rå pøbelhob, der skjulte sig bag sværteede ansigter. Jeg var der og blev selv såret; jeg blev ramt af fire riffelkugler. Således har jeg set ham under disse forskellige omstændigheder, og jeg vidner for Gud, engle og mennesker, at han var en god, ærefuld og retskaffen mand . . . at hans private og offentlige karakter var uangribelig – og at han levede og døde som en Guds mand og en gentleman. Det er mit vidnesbyrd." (*The Gospel Kingdom*, side 355. Salt Lake City, Utah 1943)

Wilford Woodruff var sammen med Joseph før og efter hans død. Han rejste tusinder af miles med ham og virkede ofte som sekretær for ham – det var bror Woodruff, som nedskrev åbenbaringen Joseph Smith fik om borgerkrigen (se L.&P. 87). I *Millennial Star* genkaldes han sig det dejlige og sigende første møde med profeten Joseph:

„Før jeg traf Joseph, sagde jeg, at jeg var ligeglad med, hvor gammel han var, eller hvor ung han var; jeg var ligeglad med, hvordan han så ud – om hans hår var langt eller kort: den mand, som havde givet os den åbenbaring, var en Guds profet. Jeg vidste det helt bestemt. Jeg traf første gang Joseph på Kirtlands gader. Han havde en gammel hat på hovedet og en pistol i hånden. Han sagde: 'Bror Woodruff, jeg har været ude at øve mig, for jeg ønskede at se, om jeg overhovedet kunne ramme noget,' og han fortsatte: 'har du noget imod det?' 'Slet ikke,' sagde jeg,' der er ingen lov, der forbyder en mand at skyde til måls, såvidt jeg ved.' Han bød mig indenfor i sit hjem. Han havde et ulveskind, som han ønskede min hjælp til at garve; han ville bruge det til at sidde på, når han var ude at køre i sin hestevogn. Nu kunne mange måske have sagt: 'Hvad slags profet er du, som skyder med pistol og garver ulveskind?' Men vi garvede det og benyttede det på en rejse på et tusinde miles. Det var mit første bekendt-

skab med profeten Joseph. Og fra den dag og indtil nu med alle de frafald, som vi har haft, og med alle de vanskeligheder og bekymringer, som vi er blevet kaldede til at gennemgå, har jeg aldrig oplevet et øjeblik, hvor jeg har haft tvivl om dette arbejde. Jeg er ikke blevet prøvet dermed. Mens folk faldt fra til højre og venstre, og mens apostle opfordrede mig til at vende mig mod profeten Joseph, blev jeg aldrig fristet til at tvivle på dette arbejde eller på, at Joseph Smith var en Guds profet." (*Millennial Star*, 53. bind, siderne 627-28)

Præsident Woodruff sagde: „Joseph besøgte mig flere gange efter sin død og lærte mig vigtige principper.“ Engang blev han besøgt af både Joseph og Hyrum Smith, da han var på vej til England på et skib, og, med hans egne ord: „Han sagde blandt andet til mig, at jeg skulle få Guds Ånd; at vi alle sammen behøvede den.“ (*Discourses of Wilford Woodruff*, side 288. S.L.C., Utah 1946)

I en tale holdt den 19. oktober 1896, sagde bror Woodruff:

„Joseph Smith vedblev at besøge mig og andre indtil et bestemt tidspunkt, og så holdt det op. Sidste gang jeg så ham, var i Himlen. I det natlige syn så jeg ham ved døren til templet i Himlen. Han kom til mig og talte til mig. Han sagde, at han ikke kunne holde op med at tale til mig, for han havde travlt . . . Jeg traf en halv snes brødre, som havde haft stillinger på jorden, og ingen af dem kunne holde op med at tale til mig, fordi de havde travlt. Jeg var meget forbløffet. Ind imellem så jeg profeten igen, og jeg havde lejlighed til at stille ham et spørgsmål.

„Hør her,“ sagde jeg, „jeg vil gerne vide, hvorfor I har så travlt. Jeg har haft travlt. Jeg har haft travlt hele livet.

Men jeg ventede, at min travlhed skulle være forbi, når jeg kom i Himlen, hvis jeg nogensinde skulle komme der.”

Joseph sagde: „Det skal jeg fortælle dig, broder Woodruff. Enhver uddeling, der har haft præstedømmet på jorden og er kommet til Det celestiale Rige, har haft et bestemt stykke arbejde at udføre som forberedelse til at tage til jorden sammen med Frelseren, når han tager afsted for at regere jorden. Enhver uddeling har haft tilstrækkelig tid

Lorenzo Snow

Joseph F. Smith

til at udføre dette arbejde. Men ikke os. Vi er den sidste uddeling, og der er så meget arbejde at udføre at vi må skynde os, for at nå det." (*Discourses of Wilford Woodruff*, side 288-289)

Lorenzo Snow havde et nært personligt forhold til Joseph Smith, og han forstod øjensynligt profetens kaldelse. Præsident Snow karakteriserede Joseph på denne måde:

„Joseph Smith, som Gud valgte til at oprette dette værk, var fattig og uudannet og tilhørte ikke nogen bestemt kristen religion. Han var blot en dreng ærlig, retskaffen, ubekendt med svig, politikeres og religiøse hyklerses forslagede og sofisteri blot for at mele deres egen kage. Som Moses fra Det gamle Testamente gjorde det, følte Joseph sig inkompetent og ukvalificeret til opgaven at stå frem som religionsreformator i en meget upopulær stilling – at kæmpe mod meninger og samfund, der havde bestået i århundreder, og som havde haft godkendelse og støtte fra de mest prominente mænd indenfor teologien. Men Gud havde kaldet ham til at befri de fattige og oprigtige i hjertet fra deres åndelige og timelige trædom. Og Gud lovede ham, at hvem som helst, der ville modtage dåb til syndernes forladelse med ærligt formål, ville få himmelske tilkendegivelser – og de samme evangeliske velsignelser, som var blevet lovet og modtaget gennem evangeliet, som de gamle apostle forkyndte. Og dette budskab, dette løfte, skulle gælde overalt og for alle ved at forkyndes af ældsterner, som er Guds bemyndigede budbringere. Det sagde Joseph Smith, den ulærde, naturlige, almindelige, ligefremme og ærlige dreng.“ (Eliza R. Snow: *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, side 243. Salt Lake City 1884)

En mand, som blev i stand til at få stor indsigt i Joseph Smiths liv, var Joseph F. Smith, bror Hyrums søn, som endnu kunne huske profeten som onkel lige så godt som profet. Da han kun var et barn, da mordet på profeten fandt sted, genkalder han sig Joseph Smith på denne måde:

„Som barn kendte jeg profeten Joseph Smith. Som barn har jeg lyttet til ham, når han prædikede evangeliet, som Gud havde pålagt ham det. Som barn

var jeg godt bekendt med hans hjem, med hans familie – jeg kendte dem lige så godt som dem der boede under min egen fars tag. Jeg har bevaret Anders vidnesbyrd, som jeg havde insuget som barn, og det jeg havde modtaget fra min fromme mor, den faste overbevisning om, at Joseph Smith var en Guds profet; at han mere end nogen anden i denne generation var inspireret eller i århundreder havde været det; at han var blevet udvalgt af Gud til at lægge grundvolden for Guds rige såvel som for Guds kirke; at han ved Guds kraft var blevet i stand til at frembringe dette kontinents tidlige indbyggere gamle optegnelser, at genoplive og afsløre Jesu Kristi lærdomme for verden, ikke blot som han forkyndte dem blandt jøderne i Judæa, men også, i større enkelthed og ligefremhed for efterkommerne af Lehi på dette kontinent. Som barn var jeg med fast tro i min sjæl imponeret og dybt betaget af den tanke, at de åbenbaringer, der var blevet givet til og gennem profeten Joseph, som de indeholdes i *Lære og Pagter*, var Guds ord, lige så vel som de gamle disciples ord, da de bar vidnesbyrd om Faderen og Sønnen.“ (Fra en prædiken holdt i Salt Lake Assembly Hall, den 8. juli, 1917)

Som søn af profetens elskede bror, havde han øjensynligt fået yderligere indsigt i profetens elskelige, faderlige karakter. Om Joseph Smiths kærlighed, sagde han:

„Et klart billede af hans karakter viser hans kærlighed til børn. Han kunne aldrig se et barn uden at ønske at tage det op og velsigne det, og mange gange gjorde han det, idet han tog dem i sine arme og op på sit knæ. Jeg har selv siddet på hans knæ. Han var så glad for børn, at han gerne gik en lang omvej for at tale til et lille barn. For mig er det så slående en karakteristisk af sand manddom. Han havde en lignende kærlighed til den menneskelige race. Jeg ved, og har vidst det siden min barndom, at han var en Guds profet, og jeg troede på hans guddommelige mission af hele mit hjerte, og på det autentiske og inspirerede ved de åbenbaringer, han modtog, og at Mormons Bog var et middel til at få det til at ske.“ (*Improvement Era*, 21. december 1917, side 168. Bind 21)

Illustreret af Ted Henninger

En fødselsdagsdåp^b

Da Alices mor og søstre bestemte sig til at blive medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var Alice kun seks år og for ung til at blive døbt sammen med resten af familien i den lille by i Tyskland. Da de så ofte havde talt om den vidunderlige oplevelse, det havde været at blive døbt, og om det dejlige ved at være medlemmer af kirken, kunne Alice næsten ikke vente på, at hun skulle blive otte år og selv blive døbt.

Alice lagde planer og drømte om, hvordan han skulle døbes på sin fødselsdag. „Ikke lidt efter,“ fastholdt hun, „men på selv dagen.“ Men – tre dage før sin fødselsdag vågnede hun med stærk hovedpine, og næste dag var hun for syg til at gå i skole. Lægen, der blev tilkaldt, sagde, at hun måtte blive hjemme i sengen i mindst en uge. Alices store øjne fyldtes med tårer af skuffelse.

Næste dag havde Alice det endnu dårligere, og hendes

temperatur var højere til trods for den medicin, lægen havde ordineret. Mor var forbavset og bekymret, men Alice følte sig mere syg ved ikke at blive døbt på selve sin fødselsdag, end hun gjorde på grund af alle sine smerter og sin feber.

Aftenen før Alices førseldag var hendes mor på vej ind i sygeværelset. Men hun standsede brat op ved døren, da hun så Alice knæle i ivrig bøn på sengen. Den lille pige bønfuldt sin himmelske Fader om at få opfyldt sit store ønske om at blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Om morgenen på sin fødselsdag stod Alice op, klædte sig på og gjorde sig parat til at blive døbt. Hendes feber var væk, og hun følte sig rask og lykkelig. Nogle timer senere kontrollerede hendes mor igen temperaturen, og den var stadig normal.

Gud havde besvaret Alices oprigtige bøn. Den aften blev hun døbt!

Illustreret af Sherry Thompson

Jule-overraskelse på øen

AF DOLLY HILDRETH

Matthew sad på den varme sandstrand og betragtede de sorte røgskyer fra det havareerede post-fly, der en timestid før havde forsøgt landing i den anden ende af øen.

Alle var glade for, at piloten var kommet ud i sikkerhed, men Matthew vidste, at hans far var skuffet over, at alle pakkerne var brændt. Denne uge havde flyet haft en ganske særlig last af post — alle julegaverne fra familie og venner, som boede langt borte fra den lille ø, hvor Matthews far, der var oceanograf, studerede havets tidevand.

Der havde været én ganske særlig pakke med flyet, noget som skulle have været en overraskelse for medlemmerne af den lille gren af kirken, som var blevet organiseret blot tre måneder tidligere.

Matthews far var grenspræsident, og han havde bestilt en Mormons Bog til hver enkelt familie. Matthew havde bemærket det triste udtryk i faderens ansigt, og han vidste, at tabet af disse bøger var en stor skuffelse.

Der må være noget, jeg kan gøre for at få far glad igen, tænkte han. Men hvad kan jeg gøre, når vi bor på en lille ø, tusinde kilometer borte fra hovedlandet og midt

i Stillehavet? Det så ud som en håbløs situation, men Matthew var fast besluttet på at finde en løsning på problemet. Han holdt så meget af sin far og øens befolkning og ville så gerne have, at denne jul blev noget særligt, så de kunne føle den glæde og kærlighed, som følger med udvekslingen af gaver.

Matthew sad længe på strandbredden. Ja, så længe, at solen gik ned i havet, og månen kom op fra den anden side og fik hver enkelt bølgekam til at glitre som sølv, når den styrtede ind mod kysten. Mens han sad og tænkte på julen og om udveksling af kærlighed, vidste han pludselig, hvad han ville gøre!

Han fortalte ikke nogen om sin idé. Det skulle være en overraskelse. Næste morgen stod Matthew tidligt op og gik hen til den eneste forretning på øen.

Mr. Wilson, som ejede forretningen, var også tidligt oppe og stod og betragtede solopgangen. Matthew besøgte tit mr. Wilson, som syntes at forstå Matthews følelse af ensomhed. Han vidste, hvor megen hjemme drengen havde efter alle sine gamle venner, især nu, hvor julen stod for døren. Somme tider lod mr. Wilson Matthew hjælpe sig med at rydde op i forretningen el-

ler fylde op på hylderne. Da Matthew spurgte, om han måtte få noget indpakningspapir, nogle små æsker og et sted, hvor han i hemmelighed kunne lave sine julegaver, stillede mr. Wilson ingen spørgsmål. Han tog bare Matthew med sig om i baglokalet og pegede på en stak gamle aviser, en bunke æsker og et bord, der stod inde mellem oliedunke, stakke af tovværk og flere bunkers kokosnødder.

Efter morgenmaden pakkede Matthew sine farver, pensler, papir og en rød farveblyant sammen. Så tog han sin egen Mormons Bog fra boghylden og skyndte sig hen til forretningen.

Først spredte han aviserne ud og malede stærkt røde og grønne snefnug, gyldne klokker, kristtjørn og julestjerner i gult og blå. Øverst oppe skrev han med trykte bogstaver *Glædelig Jul*.

Det tog Matthew flere dage ind imellem sine pligter og skoletiden at male „indpakningspapiret“. Da han så var færdig, klippede han det hvide papir i kvadrater, og idet han slog op i Mormons Bog, afskrev han omhyggeligt noget af teksten på hvert stykke papir. På et skrev han: „... Herren har forløst min sjæl ... jeg har set hans herlighed, og jeg er for evigt indesluttet i hans kærligheds arme.“ (2. Nep. 1:15) Og på alle de andre sedler skrev han noget fra den hellige bog, der kunne bringe fred og kærlighed ind i hans ø-venners hjerter. Matthew anbragte en seddel i hver æske og pakkede den ind i sit hjemmelavede jule-papir. Og da han var færdig med alt det, var det blevet jule-dag. Han lagde alle de små æsker ned i en stor papkasse og trak den efter sig hen til det lille hus, hvor han boede sammen med sin familie. Først da fortalte han sin mor og far, at han havde lavet en gave til hver enkelt familie i grenen. Deres overraskede smil viste, hvor glade og nysgerrige de var, men Matthew var glad, for at de ikke stillede nogle spørgsmål.

Under jule-programmet i grenen den aften, strålede Matthews øjne af glæde, da han far læste jule-evangeliet og talte om det at udveksle kærlighed. Og så, lige før gudstjenesten var slut, bekendtgjorde hans far, at Matthew havde lavet en julegave til hver enkelt familie i grenen.

Der blev et øjeblik spænding. Alle medlemmerne var glade for det stærkt kolorerede indpakningspapir. Men Matthews far var ivrigere end nogen anden for at åbne sin pakke for at se, hvad der var inde i. Hans øjne blev fugtige og skinnede, da han læste budskabet på sedlen.

„Det var sandelig en god idé til jul,“ sagde hans far, da familien spadserede henad den sølvhvide strandbred, før de gik i seng. „Hvordan kom du til at tænke på det?“

„Åh, jo“, svarede Matthew, „jeg vidste jo, hvor gerne du

ville have givet folk de Mormons Bøger, som du havde bestilt. Og jeg spekulerede på, hvordan jeg kunne dele mit eksemplar med dem. Så tænkte jeg på at give dem nogle af de dele, der handler om kærlighed. Mr. Wilson lod mig arbejde i sit lagerrum, og dér skrev jeg så budskaberne og pakkede dem ind. Det var sjovt.“

„Det var en dejlig overraskelse for os allesammen“, sagde mor. „Det gav os allesammen en god julestemning.“

Matthew standsede et øjeblik og så op på de tusinder af glimtende stjerner over dem. Nu følte han ikke mere spor hjemvé. „Nu synes jeg, det er blevet rigtig jul,“ sagde han.

Idet bølgerne stille slog mod kysten, syntes han pludselig at han kunne høre profeten Almas ord: „Må Guds fred hvile over jer“ (Alma 7:27), og englens, der sang: „... og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag.“ (Lukas 2:14)

Julebudskab til kirkens børn overalt i verden

Til jer, drenge og piger, overalt i verden, sender vi vore julehilsener og vor dybtfølte velsignelse i håb om, at enhver af jer vil forstå, hvor betydningsfulde I er for vor himmelske Fader og for hans værk. En af de allerstørste gaver, som vi kan dele med andre, er vor viden om, at hans Søn lever, og at hans kirke er blevet genoprettet på jorden.

Vi ved, at mange af jer allerede bereder jer til at rejse på mission, når I bliver lidt ældre. Vi håber, at I forstår, at allerede nu kan I være missionærer inden for jeres familie eller over for jeres venner, som ikke er medlemmer af kirken. Ved at efterleve vor himmelske Faders befalinger og ved at adlyde jeres forældres råd, vil I få andre til at bemærke jeres måde at være på, og I vil blive eksempler til efterlignelse for andre. I kan også nu begynde at lære evangeliets principper ved at studere i skrifterne og komme til jeres møder og ved at fortælle andre om disse principper.

Mange mennesker tænker på julen som det tidspunkt af året, da Jesus blev født, og husker på, at han levede og blev korsfæstet og derefter genop-

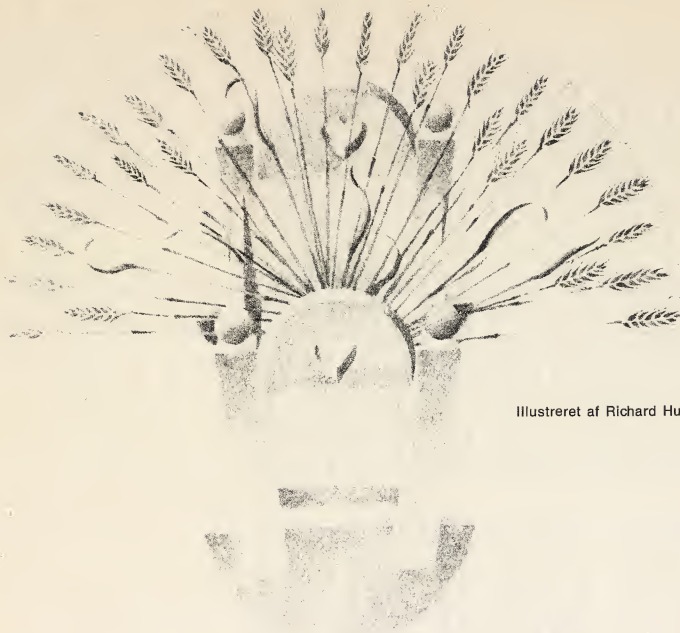
stod, for at vi påny kunne leve med vor Fader i Himlen. Men det er stadig ukendt for de fleste mennesker, der lever på jorden i dag, at hans kirke, som den blev organiseret, da han vandrede og forkyndte på jorden, er blevet genoprettet.

Mennesker, dem der lever nær dig og dem i fremmede lande, har et behov for at vide, at drengen Joseph Smith så og talte med for himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Det kræver som regel uselviskhed og somme tider en vis grad af mod at være missionær, men hvilken glæde og spænding er der ikke hjælpe andre med at opdage en lykkeligere tilværelse i livet som medlem af Jesu Kristi Kirke at Sidste Dages Hellige. I må forstå, at ethvert medlem af kirken er en missionær. Forstå også betydningen af kong Benjamins ord i Mormons Bog: "Når I er i jeres medmenskers tjeneste, tjener I blot Gud."

Vi beder om, at denne julehøjtid vil blive fyldt med glæde, når I mindes Frelseren og deler forsikringen om hans velsignelser med andre.

Vi ønsker, at I allesammen må få en glædelig jul! Med kærlig hilsen

Jensen & Campbell
Nelson James
Marion G. Romney

Illustreret af Richard Hull

Den rette berøring

AF MARGARET SHAUERS

Elena havde meget at gøre, før det blev jul. Der var små gaver, der skulle laves til hendes forældre, til hendes tante og til hendes spæde lillebror. Hun skulle også finde et rødt hårbånd, der kunne passe til den røde og hvide jule-kjole, som hendes mor havde syet til hende. Men allermest tænkte Elena på alt det gode, hun måtte gøre, så hun kunne fylde sin lille jule-krybbe med „gode-gerning-strå“.

Mens Elena nu vandrede nedad til landsbyen, huskede hun, hvor

spændt hun havde været den jul for længe siden, da hun kun var seks år gammel, og hendes far havde bygget julekrybben.

„Vi har haft den juleskik i Ungarn i mange år,“ fortalte han hende. Hvert år fylder børnene i hele advent-perioden julekrybber med strå. For hver god gerning, de har gjort, anbringes ét strå. Hvis man fylder krybben godt for det lille Jesusbarn, vil vor himmelske Fader vide, at man i hjertet har kærlighed til hans Søn.

„Det er en smuk skik!“ havde Elena udbrudt. Selv som tolvårig følte hun sig stadig opstemt ved tanken om, at hun måtte blive i stand til at fylde sin krybbe lige til toppen.

For hendes familie var blevet særligt velsignet i løbet af det år. Elena syntes, at det var meget mere betydningsfuldt end at fylde krybben godt op. Hendes fars lille købmandsforretning var gået godt, hendes tante, som boede hos dem, var igen blevet rask. Det bedste var at hun havde fået sig en lillebror.

Da hun var færdig med sit arbejde, besøgte Elena det ene hus efter det andet og afleverede små gaver, for at udveksle hilseener, tilbyde hjælp med småopgaver eller løbe i byen for folk. Alle takkede hende og sagde, at de håbede, at hendes julekrybbe måtte blive helt fuld, men Elena syntes, at hun burde gøre noget mere.

„Jeg har kun gjort, hvad jeg gør hver eneste jul,“ tænkte hun bekymret, da hun sukkende begav sig på hjemvejen. „Og i år, hvor Gud har været så god mod os, synes jeg, at jeg ville gøre noget helt særligt.“ Elena vandrede langsomt videre. Hun prøvede at tænke på, hvad hun kunne gøre, som ville gøre denne juleaften anderledes end alle, hun før havde oplevet. Da hun kom til det største hus i landsbyen, standsede hun op. „Mon jeg ikke kan gøre noget for den gamle mand, som bor her,“ tænkte hun. Så trak hun opgivende på skuldrene og gik videre. Alle og enhver vidste jo, at den mand var rig og havde tjenestefolk til at udføre alle sine ærinder. Elena havde aldrig talt med ham, men somme tider, når hun gik forbi huset, var han ude på verandaen, og han så altid så uvenlig ud. Hun havde hørt folk i byen sige, at han ikke kunne lide at blive forstyrret af venner.

„Hvor må han da være uheldig,“ tænkte Elena, idet hun huskede på alle sine velsignelser. Efter at have gået nogle få skridt, standsede hun op. Så vendte hun omkring og gik tilbage hen mod det store hus. Hjerter bankede i livet på hende, da hun svingede den tunge dørkammer, lod den falde på døren og hørte det kraftige ekko inde i huset. Mens Elena ventede, ønskede hun, at hun ikke var kommet tilbage, men før hun kunne løbe væk, åbnedes døren næsten lydløst. En tjener med et helt udtryksløst ansigt så ned på hende og sagde stift: „Ja?“

„Må jeg ikke nok få lov til at tale

med den mand, som bor her?“ spurgte Elena hviskende.

Tjeneren tøvede et øjeblik, og så gjorde han tegn til hende om at følge med. Tavse vandrede de ned gennem en lang korridor.

„Vor himmelske Fader har været så god mod min familie i år,“ begyndte hun stille, da hun var blevet ført ind i et stort værelse. Den gamle mand sad foran en knitrende ild med ryggen mod hende, og han vendte sig ikke om, mens hun talte. I den tro, at han ikke havde hørt hende, gik Elena rundt om stolen og stillede sig foran ham.

„Jeg prøver at gøre noget godt for andre“, sagde hun, „ikke blot for at fylde min julekrybbe med strå, men for at vise, hvor taknemmelig jeg er. Jeg ved, at jeg ikke kan købe noget til Dem, og De har tjenestefolk til at løbe Deres ærinder. Men jeg tænkte ... nå ja, hvis De bryder Dem om det, kunne jeg komme og læse for Dem en gang imellem. Og når vejret bliver lidt varmere, kan vi gå ture sammen.“

Til at begynde med troede Elena, at den gamle mand rynkede brynene, fordi han blev vred. Men i stedet

for en panderynken, så Elena tårer i hans blanke, trætte, gamle øjne. Da han talte, var det med en venlig stemme.

„Velsignet være du, barn,“ sagde hansen. „Ved at sende dig har vor himmelske Fader også været god mod mig i år. Jeg vil glæde mig til dine besøg, og jeg siger dig tak for din venlighed.“

Elena smilede til den gamle mand. „Jeg kommer dagen efter jul,“ lovede hun.

Senere den aften talte hun omhyggeligt sine „gode-gerninger-strå“. Forsigtigt anbragte hun dem i krybben.

„Den ser endelig ud til at være fuld,“ sagde hun stille, da hun var færdig. Det ekstra, „gode-gernings-strå“ gjorde det helt rigtigt. Men på en eller anden måde vidste Elena, at det slet ikke var det ekstra strå, der fik krybben til at se anderledes ud. Det var følelsen af at have gjort noget godt, som hun i virkeligheden slet ikke havde ønsket at gøre.

Men allerbedst var det, at Elena havde fået en ny ven. „Måske“, tænkte hun, „er der andre i landsbyen, som også har brug for en ven.“

Sjov med tal
AF TREVOR HOLLOWAY

Fortæl en ven, at hvis han vil regne et regnestykke ud i hovedet, vil du være i stand til at læse hans tanker og give ham det rigtige svar.

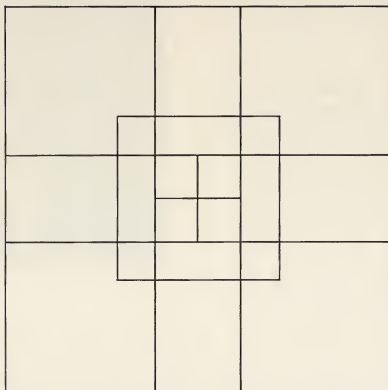
Bed den pågældende tænke på et tal, fordoble det og lægge 20 til (eller et *hvilket som helst* lige tal).

Del derpå tallet med 2 og fratræk det oprindelige tal. Nu kan du fortælle ham det svar, som han er kommet til i tankerne.

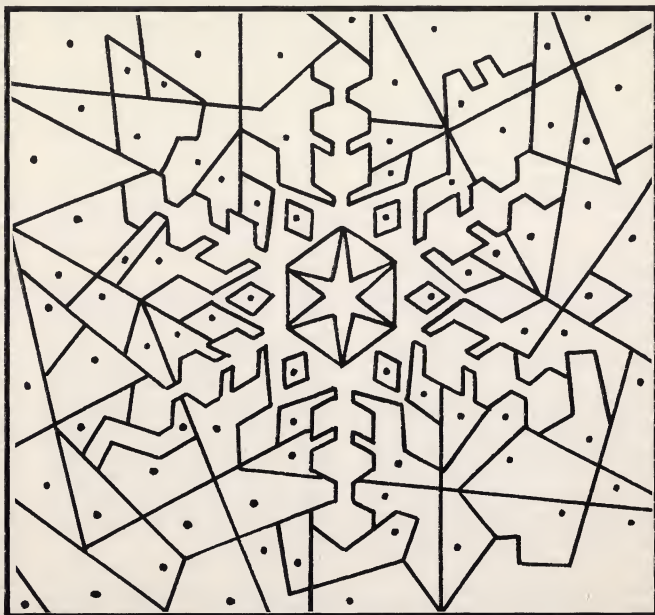
Hemmeligheden er, at svaret altid vil blive halvdelen af det antal, som du beder din ven *lægge til*. Her er et eksempel:

- Tænk på et tal 12
- Gang det med 2 24
- Læg 40 til 64
- Dividér med 2 32
- Træk det tal fra, du først tænkte på 20
(Halvdelen af de 40, du bad ham lægge til, er også 20)

Bare for sjov

Hvor mange firkanter kan du finde i tegningen nedenfor? Men pas på – det er ikke så let, som det ser ud til.

Farve

Farvelæg med en blå blyant de figurer, der har en prik indeni, og se om du kan fortælle navnet på dette frosne krystal, der falder ned fra himlen om vinteren. Der er alderligt, der er helt ens.

P
U
S
L
E
S
P
I
L

Hvor stor vil ikke deres glæde blive!

AF MARIO G. ECHEVERRI

Jeg kommer fra en lille by i det østlige Columbia. Det var dér, jeg hørte om kirken, lærte om evangeliet, blev døbt, og det var også dér, at ønsket om at rejse på mission fødtes i mig. Jeg var det eneste medlem i min familie, der accepterede evangeliet.

Jeg arbejdede med missionærerne næsten hver eneste aften for at forberede mig til min mission. Da de spurgte mig, hvor jeg ønskede at komme hen på min mission, svarede jeg dem: „Alle vegne undtagen til Venezuela.“ Mit svar blev sådan, fordi der på det tidspunkt var megen strid mellem Columbia og Venezuela, og jeg havde kun lidet eller slet intet til overs for det venezuelanske folk.

Tiden gik, og jeg blev interviewet med henblik på en mission af missionspræsidenten. Et af hans spørgsmål var: „Broder, vil du rejse hvorhen, Herren måtte kalde dig?“ Jeg svarede med nogen betænkning: „Ja, præsident.“ Så lænede han sig forover, så mig ind i øjnene og sagde: „Og hvis nu Herren kalder dig til Venezuela?“ Jeg var klar over, at præsidenten kendte min indstilling, men efter et øjeblik betænkning var jeg i stand til at fortælle ham, at jeg ville rejse, hvorhen Herren ville sende mig, men inderst inde følte jeg, at jeg ikke kunne acceptere dette folk.

Endelig kom den dag, da personen bragte mig en stor konvolut, og i den lå min kaldelse . . . til at tjene i Venezuela. Den aften knælede jeg og bad Herren om ikke at tvinge mig til at rejse til det land. Og efter at have talt til ham i nogen tid, sagde jeg, at jeg behøvede hans hjælp. Jeg rejste mig, tændte lyset og begyndte at blade i Lære og Pagter. Jeg standsede ved afsnit 53 og fandt dér Herrens svar til mig: „Se . . . jeg har hørt dine bønner. Du har påkaldt mig, for at du skulle få at vide af Herren din Gud, hvad din kaldelse og udvælgelse er . . .

Tag mine forordninger på dig, selv en ældstes, og prædik tro, omvendelse og syndernes foradelse i overensstemmelse med mit ord og modtagelsen af den Helligånd ved handspåleggelse.

Du skal også være agent for kirken på det sted, der skal

blive bestemt af biskoppen . . . Endvidere vil jeg, at du skal lære, at kun den, der holder ud indtil enden, skal blive frelst.“ (L. & P. 53:1, 3-4, 7)

Jeg lukkede bogen og knælede påny, denne gang meget ydmyg. Tårerne brændte på kenderne, og i min bøn bad jeg Herren tilgive mig for at have prøvet at fortælle ham, hvad han skulle gøre.

Og jeg begav mig til Venezuela, den gang i hvid skjorte og med slips, og en af mine yndlingssalmer blev ved at trænge sig på:

Måske min Herre vil bruge mig
som bærer af frelsens ord
til en som træder på syndes jæg
og ene med byrden står.

(Nr 159: „Det er måske ej i kampens gny“)

Jeg traf mange mennesker, som havde brug for at blive frelst — nogle, som i dag har været i templet, som er ledere af kirken i Venezuela, og andre, som nu selv er missionærer. Jeg måtte kæmpe for dem mod Satan, som ikke ønskede, at de skulle slutte sig til kirken, og jeg kom til at holde af dem af hele mit hjerte.

Jeg modtog megen kærlighed og hengivenhed fra det venezuelanske folk, og jeg kom til at forstå, hvorfor jeg var blevet sendt til den del af Herrens vingård.

Min største velsignelse kom kort tid efter, at jeg var blevet afløst som missionær, da jeg så min egen mor blive døbt.

Jeg kender til den glæde, som Herren lover dem, som bringer andre ind i hans rige. Jeg ved, at dette er Jesu Kristi gerning, for jeg har følt hans styrelse. Jeg ved, at det er vores ansvar at bringe genoprettelsens budskab ud til de millioner, der venter, og at den bedste måde at gøre det på, er ved at udføre en fuldtids-mission. I Jesu Kristi navn. Amen.

Broder Echeverri er supervisor for seminarer og institutter i Caracas i Venezuela

Vær loyal

Af ældste Rex D. Pinegar

De halvtjærds' øverste Råd

En varm, fugtig eftermiddag i maj 1895 banede to missionærer sig vej gennem de klippefyldte, tæt skovbevoksede bakker nær ved Smitville i staten Tennessee. De var blevet afvist af byens folk og var derefter taget afsted for at finde undersøgere, blandt bjergboerne, de som overlevede ved ringe produktive landbrug i det bjergrige terræn. Tilfods, uden punge eller tasker, stolede ældsterne på Herrens Ånd og folks gæstfrihed i opfyldelsen af deres behov.

Hen imod aften kom missionærerne til min bedstefars, Harvey Anderson Pinegar og hans lille families, beskedne hytte. Bedstefar var taget til et møde for at høre dem tale og havde tilbudt dem mad og et sted for nattæ, hvilket de ivrigt og taknemmeligt tog imod. Harvey og hans familie delte deres mad, senge og husly med ældsterne. De tre børn sov på loftet. Bedstefar og bedstemor lagde stråbunker på gulvet i et hjørne for sig selv, og ældsterne sov i husets æeste seng. I denne beskedne bjerghytte belærte missionærerne bedstefar og hans familie om Jesu Kristi sande evangelium. Bedstefar skrev i sin dagbog:

„Jeg undersøgte deres lære, og jeg blev overbevist om, at de hørte til den eneste sande kirke på jorden. Så den 14. maj 1895 . . . blev min kone og jeg selv døbt af ældste Owen M. Sandersom i Sink Creek, et lille stykke oven for Jones' Mill i det 7. distrikt af DeKalb County i Tennessee, hvilket skabte stor misfornøjelse hos mine slægtninge, men jeg fortsatte med at gøre min himmelske Faders vilje. Jeg vidste, at læren var fra Gud og ikke af mennesker.“

Omkring eet hundrede mennesker overværede Harvey og Josie Pinegars dåb.

Der var megen modstand blandt folk i omegnen mod „mormon-religionen“. Harveys glæde over at blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige deltes ikke af hans bror, søstre, forældre og naboer. Harvey blev snart klar over, at han ville komme til at stå over for modstand i samfundet og i familien. Han var dengang politibetjent, betalt af egnens beboere. Da de horte, at han havde sluttet sig til kirken, nægtede de at fortsætte med at betale – og en af dem var endda hans egen fætter.

Adskillige gange blev Harvey Pinegars hytte et tilflugtssted for missionærerne. Ældsterne hjalp bedstefar med at slå brædder for vinduerne og døre som beskyttelse mod pøbelen, der truede med at dyppe ældstene i tjære og rulle dem i fjer.

Fire år efter at bedstefar havde sluttet sig til kirken, fulgte min far, dengang en lille fyr på otte år, med sin familie og medlemmerne af to andre familier til dåbshandling. Bedstefar skulle døbe sin datter og en nabofamilies døtre en kold vinterdag, den 3. december 1899. På vej til floden ved Reynolds Mill, blev de antastet af tre ridende mænd. Da de spurgte, hvor de skulle hen, svarede bedstefar med at fortælle om deres hensigt. Lederen af de tre mænd truede da med at samle en pøbelhob, hvis de udførte dåbshandlingen. Bedstefar oplyste ham om, at han og de 20 mennesker sammen med ham ville fuldføre deres hensigt uden hensyn til, hvad manden og hans kammerater gjorde. Bedstefar og hans selskab fortsatte deres rejse til Reynolds Mill.

Da de ankom til møllen, fandt de et fredeligt sted, der egnede sig til dåbshandlingen. Bakkerne oven over floden var dækket af træer, buske og vedbend. Min far, drengen John, anbragte sig på et væltet træ, der strakte sig tværs over en sandbanke og ud over den langsomt strømmende flod. Her kunne han betragte hver eneste detalje af den hellige Handling. Bedstefar vadede ud i strømmen for at finde den rigtige dybde og vendte derefter tilbage til flodbredden for at opsende en bøn. I stilheden under bønnen hørte John en gren knække. Da han åbnede øjnene og hurtigt så op ad bakkerne, fik han øje på de mænd, som havde standset dem på deres vej til floden. De var der nu med en stor skare mænd for at udføre deres trusel. En af dem stod ved en bunke sten, parat til at bombardere selskabet. Pludselig åbnede alle deres øjne, idet en stor hund, der tilhørte hobens leder, sprang ned, nogle få fod fra min far. John så bange på hunden, der gøede skrækkindjagende. Disse mænd og deres kammerater var fast besluttet på at forhindre, at dåben fandt sted. Min bedstefar, Harvey Pinegar, fortsatte imidlertid handlingen.

Illustreret af Ed Holmes

Pinegar-familien på det tidspunkt, begivenhederne ved Reynolds Mill fandt sted. Manden, der sidder til højre i billedet er Harvey Anderson Pinegar. Kvinden med hånden på hans skulder, er Josie Pinegar. Drengen, der står til højre er John Pinegar.

Overbevist om at disse mormon-familier ikke tog hans tru- sel højtidelig, beordrede pøbellederen nu sin hund til at angribe bedstefar Pinegar. I det øjeblik skete der noget forbløffende. Fra hunden lød en stille knurren, og dens hår rejste sig som på en tirret ornes ryg. Og med ét viste den tænder og vendte sig mod sin herre, sprang op mod hans hals og slog ham til jorden. Resten af mændene flygtede i rædsel, da se så, hvordan hunden vendte sig mod sin herre. Så snart den forbløffede leder kunne befri for sin hund, fulgte han i fuld fart efter sine folk med hunden lige i hælene.

Der var sket et mirakel; Pinegar-familien og deres naboer takkede Herren for deres befrielse, og dåbshandlingen fortsatte uden flere afbrydelser.

Om aftenen vendte familierne tilbage til bedstefars hus. Efter mørkets frembrud kom også urostiternes tilbage til bjerghytten og truede påny bedstefar og hans mormonven- ner. Da de spottede ham fra lågen, befalede bedstefar dem i Herren Jesu Kristi navn at forsvinde. Hoben spredtes og vendte ikke tilbage.

Denne historie, som gang på gang blev fortalt os af min far og bedstefar, har tjent som en kilde til styrke for medlem- merne i Pinegar-familien i generationer. Den har lært mig at påskønne min bedstefars loyalitet over for Herren og har givet mig forvisning om, at retskaffenhed vil vinde over al overmagt og modstand.

Min bedstefars og hans ledsageres mod, til at stå fast ved det som er ret, skaffede dem Herrens hjælp. En rolig, fred- fyldt styrke fyldte deres hjertes og gav dem evne til at kæm- pe mod modstanden med mod og tillid. Det er sket nogle

gange i mit eget liv, at mindet om den begivenhed i min bedstefars liv, har givet mig styrke til at modstå overtalelser til at gøre noget forkert.

Jeg er taknemmelig for min bedstefars loyalitet og tro, Hans frygtløshed frembragte en arv af tro på og kærlighed til Herren. De ofre, som han og andre af mine forfædre ydede, har muliggjort de mange velsignelser i form af frihed og religiøs uafhængighed, som jeg kan glæde mig over i dag. Jeg ønsker at vise min loyalitet over for min bedstefar ved også at være loyal over for Herren.

Vi kan bevise vores loyalitet over for Herren ved at være lydige mod vore forældre, respektere vore brødre og søstre, følge kirkens ledere og udføre vore kirkelige kaldelser og ansvar i præstedømmet. Loyalitet omfatter også at rette sig efter landets love og Guds befalinger. Loyalitet over for vores arbejdsgiver og dem, der arbejder for os, hvilket giver sig udslag i en ærlig dags arbejde og en ærlig dags løn, er en del af vores loyalitet over for Herren, for hvad vi gør mod hinanden, gør vi mod ham. Det betyder at stå fast ved det, som er ret, når de, som vi er sammen med, prøver at få os til at gøre noget forkert. Det betyder muligvis at skulle stå alene i forsvar for sandhed og ret.

Hvis I kikker nærmere på jeres familiemedlemmers historie, vil I måske finde lignende eksempler på loyalitet over for vor himmelske Fader, og det kan blive en kilde til styrke og mod for jer.

Må enhver af os være taknemmelig for den rige arv, vi har fået fra vore loyale forfædre, og må vi i sand tro stræbe efter at blive trofaste mod disse ædle sjæle ved at være loyale mod Herren.

Vanskeligheder ved kroen

AF DINA DONAHUE

I årevis har det nu været sådan, at når talen i en vis lille by i det vestlige Amerika faldt på jule-festspil, nævnedes en eller anden med absolut sikkerhed navnet Wallace Purling. Wallaces udførelse af en rolle i et sådant jule-spil er blevet en legende. Men de gamle, som var blandt tilhørerne den aften, bliver aldrig trætte af at fortælle enkelthederne i det, der skete.

Wally var ni år gammel det år, og han gik i anden klasse, selvom han egentlig burde have været i fjerde. De fleste mennesker i byen vidste, at han havde svært ved at følge med de andre børn. Han var stor og kluntet, langsom både i sine bevægelser og i sin tankegang. Alligevel var Wally vellidt af børnene i sin klasse, som alle var mindre end han, selvom drengene havde svært ved at skjule deres irritation, når Wally bad om at få lov til at spille bold sammen med dem eller for den sags skyld, være med i en hvilken som helst leg, hvor det gjaldt om at vinde.

Som regel fandt de en eller anden undskyldning for at holde ham ude, men Wally ville alligevel drive omkring dem — ikke sur, men bare håbende. Han var altid en fiink fyr, villig og smilende, og paradoksalt nok en naturlig beskytter af de mindre og svagere. Hvis de ældre drenge jagede de små væk, var det altid Wally, som sagde: „Kan de ikke få lov til at blive? De gør ingen fortræd.“

Wally kunne lide tanken om at skulle være en hydre med fløjte i jule-spillet det år, men spillets instruktør, miss Lambard, gav ham en mere betydningsfuld rolle. Når alt kom til alt, sagde hun til sig selv, så havde kromanden i stykket ikke for mange replikker, og Wallys størrelse kunne give hans vægning ved at give Josef husly så megen mere vægt. Og så samlede da det sædvanlige, store, venligtsindede publikum for at opleve byens årlige opvisning af børn med hydestave og langt skæg, kroner og glories ifærd med at spille krybbescenen. Ingen på scenen eller uden for var mere optaget af aftenens mystik end Wallace Purling. Man sagde bagefter, at han stod i kulisserne og betragtede forestillingen med så megen indlevelse, at miss Lambard fra

tid til anden måtte sikre sig, at han ikke gik end på scenen, før han fik sit stikord.

„Hvad vil du?“ spurgte Wally, idet han svingede døren på med en flot håndbevægelse.

„Vi søger husly.“

„Søg det et andet sted.“ Wally så lige frem, men han talte ivrigt. „Her er alt optaget.“

„Min herre, vi har spurgt forgæves alle vegne. Vi har rejst langt og er meget trætte.“

„Der er ingen plads i denne kro for jer.“ Wally så tilpas bestemt ud.

„Åh, kære hr krojer, dette er min hustru, Maria. Hun skal snart føde og behøver et sted at hvile. Et eller andet sted må De have have et lille hjørne til hende. Hun er så træt. Nu slækkede kromanden for første gang på sin stive holdning og så ned på Maria. Og der blev en lang pause, lang nok til at gøre tilhørerne en smule ansprændte, lidt forlegne.

„Nej, forsvind så!“ hviskede suffløren fra kulisserne.

„Nej. Forsvind så!“ gentog Wally automatisk.

Josef lagde bedrøvet sin arm omkring Maria, og Maria lænede sit hoved mod sin mands skulder, og de begyndte at gå, men kromanden gik ikke tilbage, ind i kroen. Wally stod der i drøbningen og betragtede det bedrøvede par. Hans mund stod åben, brynene bevægede sig bekymret, øjnene var umiskendeligt fyldte med tårer.

Og pludselig blev dette jule-spil anderledes end alle andre.

„Gå ikke, Josef“, kaldte Wally. „Bring Maria tilbage.“ Og Wallys ansigt lyste op i et stort smil.

„I kan få mit værelse.“

Nogle mennesker i byen syntes, at spillet var blevet ødelagt. Og dog var der andre — mange, mange andre — som syntes, at dette jule-spil var det virkeligste, de nogensinde havde overværet, for det viste julens sande ånd.

Gengivet med tilladelse fra Guideposts Magazine, © af Guideposts Associates, Inc. 1966, New York 10512.

Spørgsmål og svar

„Er det nødvendigt at opgive sin egen kultur, når man tilslutter sig kirken?“

Svar ved bror Beesley

Dette er ikke noget nyt spørgsmål. Det blev rejst flere gange i Det nye Testaments tid, da evangeliet blev udbredt til ikke-jøderne. Også i denne uddeling stod de hellige over for det spørgsmål, da evangeliet blev bragt ud til indianerne, og missionærarbejdet udspreddes til England, det øvrige Europa og Stillehavsoerne. Spørgsmålet om, hvorvidt det er nødvendigt at opgive sin egen kultur, når man slutter sig til kirken, er for nylig igen kommet i søgelyset, idet kirkens medlemskab er blevet mere internationalt og flere lokale missionærer er blevet kaldet.

For vi kan besvare det spørgsmål, er det vigtigt at skelne mellem *evangeliske principper* og skikke, traditioner, og lokale vaner. Vi må erkende, at det at slutte sig til kirken, bør være en fuldstændig forpligtelse, og når tidligere skikke eller traditioner er i modstrid med evangeliske principper

„Når Kristus blev født om foråret, hvorfor fejrer vi så jul i december?“

Svar ved

Richard O. Cowan

Professor i kirkehistorie og kirkelærdomme ved Brigham Young University

Lad os først se lidt på, hvordan vi ved, at Frelseren blev født i april måned. Som befalet gennem åbenbaring, blev kirken organiseret den 6. april 1830, hvilket var en tirsdag, som igen var „et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herre og Frelser Jesu Kristi komme i kødet“ (L. & P. 20:1) Således mindes vi, når vi hvert år holder generalkonference den 6. april, ikke alene kirkens oprettelse, men vi fejrer lige så vel Herrens fødsel.

Mormons Bog har et lignende vidnesbyrd. Nephitterne daterede deres kalender fra tidspunktet for Kristi fødsel (se 3. Nephi 2:8). Og tegnet på Kristi korsfæstelse blev givet „i det fire og tredivete år på den fjerde dag i den første måned“ (3. Nephi 8:5). Det betød, at Jesu Kristi jordiske liv varede næsten præcis 33 år, og derfor fandt hans fødsel og korsfæstelse sted på omtrent samme årstid. Det må have været tidligt forår, for Det nye Testamente antyder, at Kristus blev korsfæstet ved påsketid, og påsken falder i den del af året.

Bibelkyndige er i almindelighed enige om, at Jesus ikke blev født om vinteren.

„Det kunne ikke . . . være sket i januar eller december, fordi der på den tid af året ikke findes dyr på markerne om natten . . . Desuden ville en folketælling, der krævede lange rejser frem og tilbage, ikke være blevet beordret på den tid af

Spørgsmål af almindelig evangelisk interesse, med vejledende svar, og ikke som officielle erklæringer om kirkens synspunkter.

bør man holde op. Det vil være det samme for en lastbilchauffør i Salt Lake City som kameldriver i det fjerne østen. Selv om det ikke er nødvendigt at give afkald på sin kultur, når man slutter sig til kirken, er der visse ting i verden, som nødvendigvis må opgives. Vi lærer i Lære og Pagter (121: 35), at mange mennesker ikke er udvalgte, „fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie:

At præstedømmets rettigheder er uadskilligt forbundne med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.“

Vi husker, at på Kristi tid fik nyomvendte at vide: „Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de hellige medborgere og Guds husfæller“ (Ef. 2:19).

Dette indebærer ikke ensartethed i sprog, klædedragt, føde, politik eller forkærlighed for specielle sportsgrene. Men mens vi stadig bevarer vores individuelle skikke og kultur, bliver vi også én familie, når vi indvi-ger i at påtage os Kristi navn gennem dåb.

Præsident Kimball har for nylig fremhævet, at når vi forøger vore anstrengelser for at bringe evangeliet ud til alle nationer, slægter, tungemål og folk, må vi forstå deres forskelligheder og bygge broer karaktererne imellem.

Til slut – det er altså *ikke* et krav for den enkelte, at han opgiver sin egen kultur, når han slutter sig til kirken, men Herren har sagt: „Således har jeg sendt min evige pagt til verden, som et lys for verden og et banner for mit folk, for at ikke-jøderne kan søge til den, og for at den kan været et sendebud til at gå foran og berede vejen for mig.“ (L&P 45:9)

året.“ (*Cyclopedia of Biblica, Theological and Ecclesiastical Literature*, side 877, New York 1872)

Men hvorfor fejrer vi så jul i december? Da missionærerne først bragte kristendommen til folk i det nordlige Europa, instruerede pave Gregory (590-604 e. K.) disse missionærer: „Husk ikke at gribe forstyrrende ind i den traditionelle tro eller religiøse udøvelse, som kan forliges med kristendommen.“ (Citeret af T. Edgar Lyon i *Apostasy to Restoration* i *The Melchizedek Priesthood Manual 1960* side 218) En sådan instruktion åbnede mulighed for at hedenske tanker og handlinger kunne blive indført i kristendommen. At fejre jul er netop et sådant eksempel.

Den 25. december var i det nordlige Europa tidspunktet for solhvervsfesten. Der fandtes en frygtsom overtro, der gik ud på, at som efterårsdagene blev kortere, ville solen somme tider helt forsvinde bag den sydlige horisont og aldrig komme tilbage. Hvert år, når solen holdt op med at gå længere ned bag horisonten, svandt frygten, og folk glædede sig over, at solen påny ville komme tilbage for at bringe varme til deres nordiske lande. Tidlige kristne missionærer valgte at forbinde denne vigtige festdag med Kristi fødsel.

„Juletræet var en erstatning for de hellige egetræer og andre træer, der blev brugt i den hedenske dyrkelse . . . De tidlige kristne brugte i stedet stedsegroene træer som sym-

bol på den evigtvarende Kristus, og de erstattede dem med de træer, der mistede deres blade, og som benyttedes i de hedenske ritualer. De grønne, gyldne og røde lys, som hedningerne benyttede i deres træer for at lokke solguden til at komme tilbage, blev tydede derhen, at de repræsenterede den røgelse, guld og myrra, som de vise mænd bragte Jesus.“ (Samme)

„På den måde har vi, når vi fejrer jul, beholdt mange verdslige skikke, der ofte kommer fra hedenske kilder.“ (*Encyclopedia Britannica* 1973, 5:704-5)

Nogle vil måske mene, at vi handler forkert ved at fejre jul i december. I virkeligheden skulle vi tænke på Herren og hans mission hele året igennem – også i julen. Måske burde vi i højere grad beskæftige os med, hvordan vi fejrer Frelserens fødsel. Det øverste Præsidentskab siger i et julebudskab: „Må den sande jule-ånd hvile over enhver af os denne jul. Lad og hjælpe med til at fjerne tilbøjeligheden for at gøre julen til forretning. Vi kan gøre dette ved at samle vore familier om os og læse og tænke på den smukke historie om Frelserens fødsel. Lad os vise vor kærlighed til andre, ikke blot med betænksomme gaver og hilsener, men også ved at udtrykke vor kærlighed og venlighed. Lad os vise vor kærlighed til Gud ved at tilbede ham i ånd og sandhed og ved at adlyde hans befalinger.“

Søster Kimball

– Hun glæder sig over sin kaldese som besøgslærerinde

AF GERRY AVANT
Church News' lederskribent

Camilla Eyring Kimball kan lide sin kaldelse som besøgs- lærerinde, fordi hun holder af at tale med folk, og fordi hun elsker dem, som hun taler med.

„Da jeg var en lille pige, kom naboerne ofte til vores hjem for at tale sammen,“ siger hun. „Nogle blev der hele dagen for at arbejde på et tæppe eller være med i andre projekter. Det var en måde at lære hinanden bedre at kende. Jeg savner sådanne muligheder idag. Jeg tror ikke, vi besøger hinanden ofte nok i vore dage.

Så det er derfor, jeg er så glad for muligheden for at være besøgs- lærerinde.“

Søster Kimball har i mere end halvtreds år måttet arrange- re sine besøg som besøgs- lærerinde efter sin mand, præsident Spencer W. Kimballs stærkt optagne tid. Hun synes ikke, at en tur med præsident Spencer W. Kimball til Euro- pa, Sydamerika, Asien eller tværs igennem Amerika befrier hende for sine pligter som besøgs- lærerinde.

„Jeg synes, at arbejdet som besøgs- lærerinde er et af de vigtigste og mest udbytterige i kirken,“ siger hun. „Jeg tæn- ker på det som en paraply, der beskytter kirkens hele med- lemskab over den ganske verden.

Jeg har haft mange muligheder for at tale med hjælpefore- nings- søstre i mange lande. Jeg har set dem sammen gå ind i deres wardsmedlemmers hjem, medbringende et å- ndeligt budskab og derpå tale med kvinderne for at afgøre, om der er en god ånd i hjemmet og for at finde ud af, om der mangler noget.“

Hun har lagt mærke til, at mange steder i verden er der ofte stor fysisk nød, som besøgs- lærerinderne kan afhjælpe. De fleste steder, hun har besøgt, er der ikke nogen virkelig fysisk nød, men hun siger, at der næsten altid er nogen grad af følelsesmæssig eller åndelig nød. „Somme tider er det kan et spørgsmål om at få lov til at tale med en anden kvinde,“ siger søster Kimball.

„Når vi tænker på denne aktivitet som noget verdensom- spændende, hvor somhelst kirken er organiseret, så gør det os til en stor familie. Det gør kvindernes søsterskab i kirken til noget virkelig.“

„Når jeg tænker tilbage på mere end 50 års besøgs- lærerinde- deviktsomhed, betragter jeg det som en af mine bedste oplevelser i min kirkeaktivitet. Det mener jeg helt oprigtigt.“ En af belønningerne ved dette arbejde, siger hun, er mulig- heden for at udvikle et nært venskab med sin besøgs- lærer- indekammerat. Søster Kimballs nuværende kammerat er søster Erna Frandsen.

„Jeg synes, at det at lære at kommunikere med hinanden og lære at påskønne hinanden og opnå en nær forståelse for hinanden, er en del af det, som hele livet drejer sig om,“ siger søster Kimball.

Hun siger, at det er beklageligt, at nogle kvinder ikke delta- ger aktivt i hjælpeforeningen. „Jeg er sikker på, at enhver kvinde, hvis hun virkelig kendte programmet, ville finde stor tilfredsstillelse ved denne aktivitet.“

„Jeg synes, at det er meget tilfredsstillende at opnå en universitetsgrad, men jeg tror ikke, at en sådan grad altid betegner eller er et bevis på et veluddannet menneske. Hjælpeforeningen kan hjælpe en kvinde til at fortsætte sin uddannelse.“

Søster Kimball, som også i femten år underviste i åndelig livsførelse i sit ward, siger, at hun synes at hjælpeforenin- gen kan hjælpe kvinder med at opfylde deres formål bedre end nogen anden organisation.

„Det giver en kvinde mulighed for at udtrykke sig. Foruden at lære, har hun mulighed for at give. Jeg kan ikke tænke mig et muligt behov, hjælpeforeningen ikke kan opfylde, eller skaffe hjælp til.“

Søster Kimball siger, at i hendes tilfælde er besøgs- lærerinde- arbejdet en del af lære- processen. „Efter min mening er det det, vi er her for,“ siger hun.

„Vi kan ikke frelses i uvidenhed, især uvidenhed om evan- geliet og vort ansvar. Hjælpeforeningen fremhæver vort ansvar over for vore familier og os selv.

Jeg mener, at målet for hele hjælpeforeningsprogrammet er at lære os, hvordan vi kan blive en god hustru, en god mor, en god svigermor og en god bedstemor.

Alle kvinder har også brug for at lære at blive en god kam-

Kirkebygningsbiblioteket: Også en familie-kilde

„Formålet med kirkebygningens bibliotek og dets personale er at levere instruktionsmateriale og udstyr, og at stille uddannet personale til rådighed for at hjælpe ledere, lærere, familier og enkelte medlemmer med at opnå formålet med den undervisning og uddannelse, de får gennem evangeliet.“ (Håndbog for kirkebygningsbiblioteker“, fremhævelse tilføjet)

Da kirkebygningsbiblioteks-programmet blev organiseret i 1968, forlangte Det øverste Præsidentskab, at hver enkelt modehus skulle etablere et bibliotek, i hvilket undervisningsmateriale og udstyr skulle gøres tilgængeligt for alle de organisationer, der benytter kirkebygningen.

Noget, der ikke er blevet helt forstået i mange af kirkens enheder er, at „alle de organisationer, der benytter kirkebygningen“ også omfatter alle familier og enkeltpersoner, der hører til wardet eller grenen, også det medlem eller familieoverhoved, som ønsker at studere evangeliet eller berige sine familiehjemmeaftenspræsentationer, lige så vel som den lærer, der ønsker materiale, der kan hjælpe ham i hans studier og klassearbejde.

Således er kirkebygningsbiblioteket ikke kun en kilde for lærere. Det er et sted, hvor ethvert wards- eller grens-medlem kan finde oplysninger til studie- og undervisnings-formål.

Man kan i høj grad forbedre kvaliteten af undervisningen ved at benytte valgte billeder og film sammen med bøger og andet trykt materiale. Meget af det, som forældre med fordel kan benytte, findes i kirkebygningsbiblioteket.

Det omfatter bl. a.:

Billeder og plakater

Kort, tegninger og grafiske fremstillinger

Flonelstavler og materialer dertil

Tidsskrifter og udvalgte artikler

Håndbøger og lektiehæfter

Film, lysbilleder, billedbånd, overhead projektors og lærereder

Overhead-transperanter, lydbånd og grammofonplader

Kasette- og almindelige båndoptagere, grammofoner, mikrofoner osv.

Noder

Bøger med afbildninger af belønningsmærker

Modeller og andre ting

Staffeller

Og derudover har nogle biblioteker et begrænset udvalg af bøger med emner som familieforhold, hjemmeforråd, tidsudnyttelse, om hvordan man underviser i genealogi, skriver sin personlige historie, talekunst osv. Alle disse materialer er til rådighed til udlån til familier eller enkeltpersoner i et nærmere angivet tidsrum.

De fleste bibliotekarer har også produktionsudstyr som papierskærere og spritduplikatorer eller almindelige duplikatorer, skrivemaskiner og fotokopieringsmaskiner, der kan benyttes i biblioteket med hjælp af bibliotekspersonalet. Nogle steder kan genealogiske materialer som f. eks. mikrofilm og læseapparater også benyttes af familien på biblioteket.

Selvfølgelig kan ikke ethvert kirkebygningsbibliotek have alle disse materialer og udstyr, der her er anført – det afhænger altså af de kilder, der er til rådighed i hver enkelt område af kirken. Men familieaftenen foregår på næsten lige så mange forskellige måde, som der er hjem, og familierne opmuntres til at benytte deres fantasi og skaberevne ved at benytte biblioteksmaterialet mest fordelagtigt. Sandsynligheden taler for, at ethvert bibliotek har materialer, der kan udnyttes godt i undervisnings og belæringsaktiviteter.

Naturligvis er familiehjemmeaftenerne ikke den eneste aktivitet, som behøver biblioteksmaterialer. Man kan benytte dem til firesides og særlig møder. Hvis I er hjemmelærere kan I lejlighedsvis bruge båndoptagelser eller billedbånd som særlige budskaber til jeres familier. I, som er halvfjerdserne kan bruge film i jeres missionærarbejde. Spejdere låner ofte belønningsmærkebøger. Børn kan låne illustrationer af bøger og bøger om evangeliske emner. Og når man får en tale-opgave, kan man med fordel bruge kirkebygningsbiblioteket som kilde til oplysninger om taleemnet.

I nogle biblioteker, hvor wardets ledere i særlig grad har forpligtet sig til at tjene familierne og de enkelte medlemmer, foruden præstedømmet og hjælpeorganisationerne, er mængden og udvalget af materialer og udstyr ligefrem forbløffende.

De, der er interesseret i at benytte kirkebygningsbiblioteket i deres gren eller ward, bør sørge for at benytte sig af de „åbne huse“, der holdes i hvert eneste bibliotek i begyndelsen af hvert „skoleår“. Ved disse „åbne huse“ kan medlemmerne gøre sig bekendt med de materialer og tjenesteydelser, der er til rådighed, og også lære, hvordan man benytter det udstyr, som kan lånes.

Et fungerende kirkebygningsbibliotek er grundlagt på princippet om at tjene. Den eneste grund til dets eksistens er at sørge for hjælp til præstedømmet og hjælpeorganisationerne og til jer medlemmer i gren eller ward, hvor biblioteket findes. Det gør det ved på et centralt sted at sørge for opbevaringsplads og tilvejebringelse af instruktionsmateriale, udstyr og andre hjælpemidler.

Disse kilder er til jeres brug. De kan være af særlig betydning for forældre, som ønsker at forbedre evangelieundervisningen i hjemmet.

(Forts. fra side 28)

merat med sig selv. At uddanne sig er en stadig skiftende og altid voksende fase i livet. En kvindes behov, mens hun er ung, dækker et bestemt område. Når vi bliver ældre, forandres vore behov meget."

Søster Kimball siger, at én måde at blive en bedre besøgs-lærerinde er at blive et bedre menneske. "Vi bør elske vor næste som os selv," siger hun. "Hvis vi ikke har en fornem-melse af selv-værd, vil vi ikke blive i stand til at være ven-

lige over for vore naboer, men vi vil kun kunne elske dem lige så meget, som vi elsker os selv, og det vil ikke være ret meget, hvis vi altid skammer os over os selv.

Det er vigtigt for os at lære dette. Der er en forskel mellem at være egoistisk og at være moderat tilfreds med de frem-skrift vi gør. Vi må forstå, at vi ikke altid kan gøre tingene så hurtigt eller så godt, som vi ønsker det, men det bør være vor hensigt at gøre hver dag en lille smule bedre end dagen før."

Julens udfordring

AF ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN

Lad mig, idet vi nærmer os julen i år, foreslå at vi som sidste dages hellige gør det ydmygt og med en bøn i hjertet. Det vil være godt om vi, på dette hellige tidspunkt af året, stiller os selv nogle spørgsmål, som denne verdens Frelser eller hans stedfortrædere måske ville stille os, hvis vi i dette øjeblik af vor tilværelse blev stillet for Hans domstol. Jeg er ikke helt sikker på at ha ville stille disse spørgsmål, men i betragtning af min begrænsede viden om hans virke og hans åbenbaringer, er det muligt at han i en så hellig anledning ville sige til os:

1. spørgsmål: Har du holdt dig selv fri af denne verdens synder, efter at du er blevet døbt og har fået forladelse for dine synder? Måske ville han desuden sige: „Du ved hvori de består. Jeg behøver ikke gå i detaljer.“

2. spørgsmål: Du har modtaget Helligåndens gave. Har du tillagt denne gave stor nok værdi, så du åndeligt er blevet renset? Har denne Helligånd været så effektiv, at den har været dig en konstant ledsager, og har styret dit livs åndelige skæbne? Dette vil ske gennem megen faste og bøn.

3. spørgsmål: Har I som fædre og mødre belært jeres børn om evangeliets principper, så de vil følge i Mesterens fodspor gennem sandhed og retskaffenhed?

4. spørgsmål: Har du holdt mine befalinger, som jeg klart har defineret og åbenbart gennem mine hellige profeter, som har levet på jorden forud, såvel som i nutidens Israël? Har du desuden lyttet til min levende profet, Spencer W. Kimball, som i øjeblikket repræsenterer ig på jorden?

5. spørgsmål: Har du virkelig effektiv som missionær? Har du belært dine slægtninge og venner om evangeliet med

en sådan effektivitet, at de har accepteret evangeliet og således har gjort sig fortjent til det hellige privilegium at opnå evigt liv i det celestiale rige? Dette vil gøre dem berettiget til at leve i vor himmelske Faders nærvær for evigt. Har du som præstedømmebærer i sandhed forstørret denne Gud-givne magt?

6. spørgsmål: Var du i besiddelse af kærlighed overfor dine medmennesker? Fulgte du den formaning, som findes i Ether 12:34: „Og nu ved jeg, at den kærlighed, som du har næret for menneskenes børn, har været sand kærlighed; derfor må menneskene have kærlighed, ellers kan de ikke arve det sted, som du har beredt i din Faders boliger?“

7. spørgsmål: Har du stræbt efter at følge Jesu opfordring, da han sagde: „Så vær da I fuldkomme som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“ (Matthæus 5:48)

Når vi tænker på den dag, hvor af os vil blive domt efter vore gerninger her på denne jord, ville det da ikke være godt i denne juletid, at tilpasse vort liv således, at vi vil være forberedt på vor egen dommedag?

Lad mig ønske hvert eneste medlem og hver eneste ven i kirken i Europa en meget glædelig og lykkelig jul, og et lykkeligt og godt nytår, som vil bringe jer nærmere til vor elskede Herre, jordens Frelser.

Jeg vidner for jer om, at Jesus er Kristus, Faderens Enbårne, står som overhoved for vor kirke. Vor Forløser har sagt: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; hank på, så skal der lukkes op for jer.“

Må dette være jeres og mit mål under denne glade juletid og i løbet af det kommende nye år.

Danmarks første patriark

Bjarne Gram, medlem af Københavns Stavs højråd, var blevet kaldt til møde hos stavspræsidenten. Som sædvanlig modte han trofast op, og der ventede ham en overraskelse. Ikke blot skulle han tale med præsident Bent-hin, men også med ældste Thomas S. Monson, en af Herrens apostle. Under et kort interview fik broder Gram at vide, at han ville blive indsat som patriark, hvis medlemmerne kunne opretholde ham. Ved den følgende

stavs konference tilkendegav alle medlemmer deres fulde støtte ved håndoprækning. Alle kendte broder Gram som en positiv opbygger af evangeliets principper både i og uden for sin egen familie, og den 4. maj blev Bjarne Gram indsat som patriark for Københavns stav.

Broder Gram har i mange år boet i København og været en af kirkens ledere her som grenspræsident, distriktspræsident og medlem af højrådet, men i virkeligheden er han en ægte jyde, født i Fjerritslev i 1928 som søn af Asta og Kaj Åge Gram.

Hans forbindelse med kirken begyndte i Århus, medens han endnu var en ganske ung mand. Mormonmissionærerne havde besøgt familien nogle gange, da hans far Kaj Åge Gram, allerede dengang en dygtig tolker af skriften, erklærede: „I behøver ikke at komme mere, for I vil aldrig mere komme inden for disse døre,“ men som Bjarne Gram fortalte, da vi besøgte ham: „Som der står skrevet, så kan Guds tjenere gå gennem selv lukkede døre.“ Broder Gram fortsatte beretningen: „Der skete nemlig det, at min søster, der var syg og på rekreation i København, pludselig ringede og sagde, at hun var på vej hjem. På grund af hendes tilstand var vi meget betænkelige. Men så sagde min far: „Nu knæler vi ned, og så beder vi Gud sende englevagt til at beskytte hende, for som der står skrevet: Hvad to eller tre bliver enige om i mit navn, det skal blive dem givet“. Så kom hun hjem helt forandret — hun så glad og lykkelig ud. På hovedbanegården i København var hun tilfældigt stødt på to missionærer, som havde hjulpet hende op i toget og senere ombord på færgen. Således gik det til, at missionærerne kort tid efter igen var i vores hjem. Det var et stort vidnesbyrd for familien. Vi lyttede til deres budskab, og den 5. juli 1952 blev alle døbt.

Jeg blev meget velsignet som medlem af kirken. F. eks. havde jeg ikke noget arbejde, men hjalp min far og fik kost og logi plus nogle få lomme-penge. Aldrig så snart havde jeg betalt tiende af dette beløb, før end en ung mand fra kirken ringede og sagde: „Min chef mangler nogle folk til

bygning af en telefoncentral i Århus, og vi mangler nogle teknikere, og jeg ved, at du interesserer dig for teknik.“ En måned senere betalte jeg ti gange så meget i tiende, uden jeg selv havde gjort noget for det... det er faktisk den stilling, jeg har den dag i dag.

Min første stilling i kirken var i dens ungdomsorganisation, G.U.F. Jeg skulle afløse en kvindelig sekretær, Winifred Andersen. Hun skulle sætte mig ind i arbejdet, men det var jeg meget tungnem til, måske lidt med overlæg. Jeg havde meget svært ved at fatte, hvad det egentligt drejede sig om, og det er ikke anderledes i dag... hun skriver stadig for mig.“

I dag har de 3 børn, Carsten på 21, Ann-Sofie på 17 og Jes på 11. Det var lidt af en prøvelse for familien, da Carsten skulle på mission. De have aldrig nogen sinde tidligere været adskilt... alle aktiviteter havde de som en rigtig mormonfamilie udført sammen. Derudover var Carsten begyndt at studere arkæologi på Københavns Universitet, da en af hans store drømme altid havde været at studere indianernes kultur. Han er nu missionær i Paraguay, der hovedsagelig er beboet af indianere. De oplevelser han har fået dernede, har alle opbygget hans vidnesbyrd, for da han f. eks. fortalte dem om Mormons Bog, forklarede de ham, at de allerede havde hørt om det før fra deres gamle overleveringer. Hvordan føles det så at have sin herstjemed i et land, hvorom der førstefodde kun berettes om uroligheder? Herpå svarer broder Gram: „Det har været svært, men sammenholdet i familien er virkelig blevet styrket. Ikke blot er vi blevet velsignet på åndelig måde, men også materielt. Et eksempel herpå er, at vi har fået eget hus.“

Det er denne mand, der sammen med sin familie har modtaget så mange åndelige erfaringer, der nu er Danmarks første patriark. Hvem kunne ikke ønske sig en velsignelse under hans hænder?

Det synes at være broder Grams slogan: Vi er et velsignet folk på alle måder.

Kirken og offentligheden

Mormonismen i litteraturen, film, fjernsyn og nyhedsmediernes i Danmark

Der skulle komme til at gå 100 år efter profeten Joseph Smiths død, for vor kirke fik adgang til selv at benytte nyhedsmediernes og deri give udtryk for vort syn på kirkens historie, tro, lære og virke.

Det var den 27. juni 1944, at Berlingske Aftenavis i stor opætning bragte en artikel om „Joseph Smith — Profet, Seer og Aabenbarer“, skrevet af Jørgen W. Schmidt. Så vidt vides var det den første artikel, skrevet af et medlem, som blev offentliggjort af et dansk dagblad. „Mandens Blad“ bragte i sit juli-nummer samme år en illustreret artikel med nogenlunde samme indhold, skrevet af samme forfatter.

Derefter kom det til at gå slag i slag. Da præsident Ezra Taft Benson efter krigens afslutning i 1945 kom til Danmark, blev han interviewet af Gunnar „Nu“ Hansen til Pressens Radioavis. Desværre fandtes der dengang ikke båndoptager, så hvordan det forløb, og hvad der blev sagt, er ikke bevaret for eftertiden, men selvsagt var det en oplevelse for de hellige dengang at høre ældste Bensons stemme i deres egen stue.

Første selvstændige radioudsendelse med en mormon fandt sted den 12. februar 1946, hvor Jørgen W. Schmidt holdt et causeri om mormonismens historie med musik af Tabernakelkoret fra nogle kolossale grammofonplader, der var forløbere for vor tids 30 cm lp-plader. Siden da har Jørgen Schmidt med mellemrum gennemført lignende causerier i dansk radio, ialt 6 gange, med Tabernakelkoret. 12. februar 1975 holdt han et halv times foredrag i radioen om „Mormons Bog -bogen, der drev udvanderne og pionererne mod det vilde Vesten“.

Klimaks i denne udvikling kom i november 1975, hvor Schmidt af Danmarks Radio blev opfordret til at repræsentere vor kirke i serien „Ved

dagens begyndelse“. Det blev til fem gange ti minutters udsendelser, hvor mormonkirken for første gang fik lov til at forkynde evangeliet direkte i Danmarks Radio. Foruden det talte ord benyttedes musik af The Osmonds (med indtalte danske tekster) og Tabernakelkoret.

Oktober 1973 stadsfæstedes af præsident Spencer W. Kimball den allerede arbejdende PR-organisation i Danmark under Jørgen Schmidts ledelse. Denne informationstjeneste koncentrerer sig fortrinsvis om at forsyne nyhedsmediernes og bogudgiverne med aktuelle „facts“ om kirken, idet propaganda og medlemshverving helt overlades til missionærerne. En del af arbejdet består i at følge med i udgivelser og udsendelse, hvor mormonismen behandles eller omtales. Kan konkrete fejl påvises, bliver forfatter, redaktion, udgiver eller eventuelt oversætter gjort opmærksom herpå. Organisationen er også til rådighed med oplysninger om kirken, billedmateriale og gennemlæsning af manuskripter. Vi har haft den tilfredsstillende og glæde i flere tilfælde at have ydet indflydelse på leksikonartikler og skolebogsomtale af kirken. Og da Dansk Missionsråd i 1975 skulde udgive et hæfte til skolebrug om religiøse samfund i Danmark, fik vi betroet selv at skrive artiklen hertil om mormonismen.

Et andet arbejdsområde er skrivning og offentliggørelse af artikler. I 1973-74 optoges således ikke færre end 11 artikler om kirken i danske aviser. I 1973 udsendte Jørgen Schmidt en lille bog „Det tror Mormonerne“, hvori for første gang på dansk kirkens syn på en lang række aktuelle og evige emner er beskrevet i en offentlig publikation gennem citater fra kirkens litteratur. Den samme idé er gennemført i det oplysende materiale, som informationstjenesten udgiver til brug for presse, skoler, biblioteker og undersøgere. Af sådanne emneblade kan nævnes: „Mormonkirken i Danmark“, „Bøger om Mormonismen“, „Mormonismen, historie og oprindelse, tro og lære“, „Negrene“, „Statistisk blad“, „Antal medlemmer og deres fordeling verden over“, „Generalautoriteterne“, „Manglende ajourfø-

ring“, „Mormons Bog i nyt lys“, „Eksempler på mormonkirkes særprægede standpunkter til tidens problemer“, „Mormonkirkes syn på kvinder“.

I de sidste par år har der været gennemført kampagner for at få bibliotekerne til i højere grad at interessere sig for litteratur om vor kirke, og vore medlemmer til at give deres mening udtryk i form af læserbreve til aviser og blade. Begge har givet særdeles gode resultater.

Hvad litteraturen angår, så må man fra den periode, vi her taler om, især nævne disse: Robert Mullens „Mormoner“ (Branner og Korch 1971), Knud Edsbergs „Jamen Gud er jo en mand“ (eget forlag 1969), Jørgen W. Schmidts „Oh, du Zion i Vest, den danske mormonemigration 1850-1900“ (Rosenkilde og Bagger 1965), Chr. B. Nielsens „Praktisk Raadgiver for Udvandrere til Amerika“ (fotografisk optryk af 1871-udgaven, forsynet med et længere forord, Strandberg 1974, „Danish Journal, Denmark-USA, 200 years of close relations“ (Udenrigsministeriet 1976), Willam E. Berrett's „Den genoprettede kirke“ (Distributions Centret 1975). Af særligt betydende bøger, som vi ikke fik indlydelse på, men hvis forfattere, vi har gjort opmærksomme på forekommende fejl og unøjagtigheder, er Kristian Hvidts „Flugten til Amerika“ (Universitetsforlaget, Aarhus 1971) og „Danske veje vestpå“ (Politikens forlag 1976), og Erik Sønderholms „Kongsfærd og bønderejse“ (Politikens forlag 1974).

I den pågældende periode har fjernsynet også beskæftiget sig med mormonkirken. To gange har man vist John Ford's mesterværk „Karavanan“, der skildrer en karavane, der med udgangspunkt i Salt Lake City søger til nye kolonisationsområder. Den engelske journalist Allistair Cook's meget roste og omtalte udsendelse i serien om USA's historie har været vist to gange. Det syvende afsnit i serien handlede for en stor del om vor kirke. Vi var så heldige på forhånd at kende til seriens fremkomst og fik lov til at rette noget af de mest graverende, mest sproglige fejl i teksterne.

I 1976 har et dansk TV-hold med producerne Dan Tschernia og Gösta Petersen været i Utah, hvor de som led i optagelserne til et to-timers program om religionens indflydelse i USA har samlet materiale om vores kirke. Denne udsendelse er programsat til det sene efterår 1976. Både kirken i Salt Lake City og vi herhjemme har været behjælpelige med tilrettelæggelsen.

Den danske filmproduktion har ikke beskæftiget sig med mormonismen, siden man i 1911 optog „Mormonens offer“, bortset fra at Ole Ege i sin pornofilm „Bordellet — en glædespigest erindringer“ lod en „mormonpræst fra Utah“ optræde som en del af handlingen.

De danske og aviser har i meget stort omfang i de sidste få år beskæftiget sig med vor kirke. Men en gennemgang af dette materiale er der ikke plads til i denne artikel.

Alt i alt må det konstateres, at udviklingen i de sidste årtier har været særdeles gunstig. Kirkens omdømme har gennemgået en mærkbar forandring til det bedre. Officielt viste det sig bl. a. ved, at de danske bibliotekers decimalclassesystem flyttede kirken fra gruppen „ikke-kristne“ over til „Andre kristne kirker“. Den 20. juli 1976 skrev Kristeligt Dagblad i sin redaktionelle lederartikel om „Mormonerne“ og gav blandt andet kirken denne karakteristik: „Etisk højt udviklet . . . moralsk og kulturelt i dag på et højt og respektabelt plan“. Måtte vi bestandigt vise os værdige til den karakteristik.

Hilsen fra danskerne i Utah

AF ORSON B. WEST

Eftersom „Den danske Stjerne“ fejrede sin 125 års fødselsdag den 1. oktober, er det kun naturligt, at danskerne i Utah i den anledning sender vor kærligste hilsener til Kirkens medlemmer i Danmark.

Vi ønsker, at I skal vide, at det store flertal af os stadig er trofaste medlemmer af Kirken.

Vi sender vore bedste hilsener til alle vore brødre og søstre i Danmark og tænker ofte på de mange dejlige minder vi har fra de forskellige grene, minder, som stadig bringer os glæde. Vi kan aldrig glemme det land, hvor

vi modtog evangeliet og levede i et sandt broderskab med hverandre. Må Gud fortsat velsigne vore søsken- de i Danmark og missionærerne, Herens udsendte tjenere!

Orson B. West

„...Det betyder alt for dig...“

AF RICHARD L. EVANS

Der er en linje af Emerson (Ralph Waldo Emerson 1803—1882, amerikansk essaist, filosof og digter), der opsummerer livets hensigt i en kort sætning. „Få det meste ud af dig selv,“ siger han, „for det betyder alt for dig.“ Enhver er altid og for evigt uadskillig fra sit eget „Jeg“. Enhver er altid sammen med sig selv. Vi er altid i vort eget selskab. Vi er sammensat af tanker, af ånd, af fysiske evner, som vi bruger eller misbruger på den ene eller anden måde. Enten lærer vi, eller også gør vi det ikke, enten virker vi, eller også er vi uvirksomme, enten bereder vi os og udnytter livets muligheder — eller også slumper vi os til at udrette mindre, end vi kunne have udrettet. Vi opbygger vor personlighed, vi opbygger vort sande „Jeg“ ved de valg og beslutninger, vi træffer hver time, hvert øjeblik. Vi kan opnå meget mere eller meget mindre, men vi kan aldrig flygte fra os selv. Undertiden driver unge mennesker rundt i tilværelsen, i skolen, på arbejdet, og gør ikke meget ud af det, da de mener, at de ikke behøver at anstrenge sig særligt — bare

komme igennem det, blot drive rundt og udrette så lidt som muligt. Er det måske skuffende for andre, er det uden tvivl et skadeligt princip for en bestemt person, én selv — for den, der ikke lærer, arbejder og skaber og forbereder. Som Emerson siger uden omsvøb og aktuelt: „Det er umuligt for en mand i længden at blive bedraget af andre end sig selv.“ Hvem ville være så kortsynet, at være ligegyldig overfor lejlighed til at lære — så kortsynet at vælge det nemmeste — at vælge at bryde loven — så kortsynet at udføre, eller fremme, eller deltage i ting, der vil sænke moralen, eller undergrave sjæl og legeme hos enhver. Livet er evigt og formålet må stedsse være det bedste: „At lære — at udvikle sig, at gøre sig selv mere nyttig, at leve således, at man har sunde, klare begreber om renhed, hæderlighed, sundhed og lykke — at få det bedste ud af sig selv, med ære og respekt.“ „Få det meste ud af sig selv, for det betyder alt for dig.“ At gøre mindre ville være åbelsigt, dumt og kortsynet.

„Og jeg så byen Nazareth,
og i byen Nazareth så jeg en jomfru,
og hun var overordentlig skøn og hvid.

„Og jeg så himlene åbne sig,
og en engel kom ned og stod foran mig
og sagde til mig:
Nephi, hvad ser du?

„Og jeg sagde til ham:
Jeg ser en jomfru, som er skønnere
og dejligere end alle andre jomfruer.

„Og han sagde til mig:
Se jomfruen, som du ser,
er Guds Søns moder efter kødets vis.

„Og det skete, at jeg så,
hun blev bortført i Ånden, og efter
at hun havde været bortført i Ånden
for en tid, talte engelen til mig
og sagde: Se!

„Og jeg så jomfruen igen
med et barn i armene.

„Og engelen sagde til mig:
Se, det er Guds Lam, ja,
den evige Faders Søn!“

(1. Nephi 11:13-15, 18-21)
